

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2007. gada
5. – 18. janvāris

cena: Ls 0,20

Nr. 1 (127)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES LAIKRAKSTS LATVIEŠU TAUTAS NĀKOTNEI

2007. – LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJAS SESTAIS GADS!

Nu jau sesto gadu pēc kārtas Latvijas Nacionālā fronte ir izdevusi sienas kalendāru. Šogad kalendārs akcentē nepieciešamību atbalstīt Krievijas Federācijas prezidenta Vladimira Putina neatlaidīgos aicinājumus krieviem, arī no Latvijas, atgriezties Krievijā. Tieši Vladimira Putina apstiprinātā repatriācijas programma ir labs veids, kā veicināt okupācijas gados ieceļojušo cilvēku aizbraukšanu un uzlabot Latvijas un Krievijas attiecības. Valsts prezidentes un valdības spītīgā vienaldzība pret Putina repatriācijas programmu un nevēlēšanās veicināt viņa tautiešu izceļošanu var saniknot Krieviju. Tādēļ Latvijas Nacionālās frontes Stratēģijas padome nolēma ar kalendāra palīdzību paust oficiālu atbalstu Putina tautiešu repatriācijai.

Latvijas Nacionālās frontes kalendārs ar teksta tulkojumu krievu valodā ir ticis nosūtīts arī pašam Krievijas prezidentam, citām Kremļa augstajām amatpersonām, kā arī Krievijas vēstniekam Latvijā Viktoram Kaļuzņijam.

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs
Aivars Garda

Krievijas Federācijas prezidents
Vladimirs Putins

Latvieši, palīdzēsim krieviem saprast, ka Latvija var palikt tikai tie, kuri vēlas kopt latviešu tradīcijas, valodu un kultūru. Tos, kuri sevi saista ar krievu kultūru, Krievijas prezidents Vladimirs Putins aicina mājās. Godājot savu prezidentu, krieviem ir jājautā, ko viņi vispirms var dot Krievijai, nevis ko Krievija var dot viņiem.

Tautieši, repatriācijas programmas ietvaros atgriezties Tēvzemē! Krievijā bez krieviem vairs nebūs dzižās krievu kultūras.

KRIEVIJA JŪS GAIDA, JŪS ESAT TAI VAJADZĪGI KĀ KRIEVU TAUTAS TRADĪČJU, VALODAS UN KULTŪRAS SARGĀTĀJI!

NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM!

2007

LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJAS SESTAIS GADS

VARONĪGUMS – CEĻAMAIZE LATVIEŠIEM

SARUNAAR LNF PRIEKŠSĒDĒTĀJU
AIVARU GARDU

DDD: *Sācies jaunais – 2007. gads. Jau ilgādiem un uzticīgiem laikraksta “DDD” lasītājiem pievienojies daudz jauni lasītāji. Ko jūs viņiem un arī citiem latviešiem vēlētu? Kādi būtu ceļavārdi šim gadam?*

Aivars Gardas: Vispirms es visus sirsnīgi sveicu Jaunajā gadā! Vēlu visiem stipru veselību, veiksmi un panākumus. Protams, pateicos visiem, kuri izvēlējās mūsu avīzi. Tie, kas abonējuši laikrakstu “DDD” un regulāri to lasa, ir nostājušies to cilvēku pusē, kuri vēlas pozitīvas pārmaiņas Latvijā, kuri nav padevušies oficiālajai propagandai, kas ved mūsu tautu un valsti pretim iznīcībai. Tas attiecas gan uz jautājumiem par Abreni, gan dekolonizāciju. Mūsu lasītāji redz, ka vienīgi laikraksts “DDD” stāv un krit par šiem jautājumiem, tas ir, taisnīguma atjaunošanu.

Jāsaprot, ka vienmēr tie, kuri nostājušies jaunu un pozitīvu pārmaiņu, taisnīguma pusē, ir skaitliskā mazākumā, kaut gan ļoti daudz sirdis jūt to pašu, ko mēs. Viņiem gluži vienkārši pietrūkst drosmes ikdienā atklāti izpaust un aizstāvēt savu pozīciju. Ikdienā viņos uzvar mietpilsoniskais acumirkīgais izdevīgums. Taču, lai notiktu pārmaiņas, idejai jāstāv augstāk par ikdienas rūpēm. Domāju, ka

tie, kuri abonēja laikrakstu “DDD”, Dieva priekšā no teikti nav zaudētāji, gluži pretēji – viņi ir uzvarētāji. Mēs turamies pretim valdošajai sistēmai, tiem masu medijiem, kas ved mūsu tautu uz degradāciju un turpmāku izvēršanu jeb deģenerāciju.

DDD: *Gadu mijā izskan dažādu ekspertu, speciālistu, valsts amatpersonu prognozes, kāds būs 2007. gads. Ko, jūsuprāt, šis gads nesīs latviešu tautai? Kam mums jābūt gataviem – uzvarām, zaudējumiem, nodevībām?*

A.G.: Mums jābūt gataviem lielām cīņām, kā jau tas bijis visos iepriekšējos gados. Protams, gaidāmas arī nodevības, jo ikvienai cīņai par taisnīgumu blakus perinās nodevība. Jāatceras, ka nodot var tikai paši tuvākie. Arī mēs, Latvijas Nacionālās frontes vadība un laikraksta “DDD” veidotāji, esam pieredzējuši nodevību no sev tuviem cilvēkiem. Kā to parāda vēsturisko personu piemēri, tā tas ir bijis vienmēr.

DDD: *Kādiem būtu jābūt latviešiem, lai pasargātu savu tautu no vēsturiski neatgriezeniskiem zaudējumiem, piemēram, jautājuma par robežlīgumu ar Krieviju un Abrenes un sešu pagastu atgūšanu?*

► 2. lpp.

LIKUMUS PIENĒM, “BANDINIEKI”

SARUNAAR 9.SAEIMAS DEPUTĀTU LEOPOLDU OZOLIŅU

DDD: *Šobrīd ir aktualizējies “čekas maisu” tēma. Kādi ir jūsu plāni saistībā ar šo jautājumu?*

Leopolds Ozoliņš: Mani iedrošināja bijušā VDK priekšnieka vietnieka Jāņa Trubiņa teiktais, ka visas čekas kartītes ir autentiskas, nekādi viltojumi tur nevar būt. Tas ir apstiprināts ar personu parakstiem. Un šīs kartītes nav anonīmas. Katrai personai ir dots segvārds. Tur ir arī teksts, ka cilvēks, kas šo kartīti paraksta, pats uzņemas atbildību. Tas nozīmē, ka šī persona zina, ka tā sadarbojas ar VDK un pieņem segvārdu. Nu ko vēl vairāk var pateikt? Jānis Trubiņš pirms neilga laika to arī apstiprināja TV raidījumā “De Facto” – lai lasītāji par to pārliecinās TV arhīvos. Par šīm tēmām zinātāji atklāti runā. Taču šobrīd ir kāda sabiedrības daļa, kas ļoti negrib šo publiskošanu. Ārzmēs laikrakstos jau bija pārpublishēts Lešinska saraksts – kādas 70 vai pat vairāk personas, kuras viņš uzrādīja kā cilvēkus, kuri ir sadarbojušies ar VDK sakarā ar Kultūras komitejas lietām. Tas vairāk ir kā atstāsts, taču kartiņas būtu tiešs pierādījums, kas atklātu jaunas lappuses vēsturē un rosinātu diskusijas.

Es nenoliedzu, ka cilvēki nonāca pa dažādiem ceļiem. Man arī pašam trīs reizes ir

bijusi darīšana ar čeku. Tas bija studiju laikos – kādā 1957. vai 1958. gadā, kad mani aicināja lasīt referātu un pazemot Latviju kā valsti. Uz sadarbību toreiz neaicināja, bet izteica priekšlikumu, ka es varētu uzstāties... Pret mani un maniem biedriem bija politiska lieta par dziesmu dziedāšanu mācību nometnē. Mēs tur dziedājām dažādas patri-

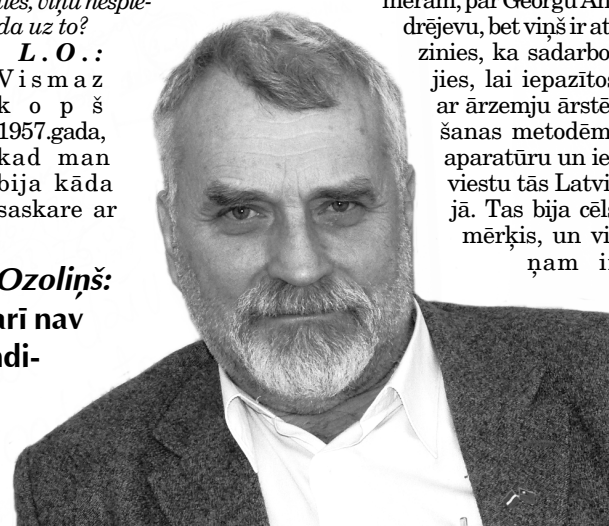
bija jāparaksta, es nekad arī neko neesmu ziņojis.

DDD: *Vai tas nozīmē, ka, ja cilvēks negribēja sadarboties, viņu nespieda uz to?*

L.O.: Vismaz kopš 1957. gada, kad man bija kāda saskare ar

1953. gadam, Staļina nāvei, vēlāk šīs lietas tomēr notika labprātīgi.

Nezinu, vai ir kartiņa, piemēram, par Georgu Andrejevu, bet viņš ir atzinies, ka sadarbojies, lai iepazītos ar ārzemju ārstēšanas metodēm, aparāturu un ieviestu tās Latvijā. Tas bija cēls mērķis, un viņam ir

Leopolds Ozoliņš:
“Saeimas deputāti jau arī nav bandīti, viņi ir tikai bandinieki. Es arī esmu tikai bandinieks kāda, kurš bīda spēli, rokās.”

otiskas dziesmas, un mūs kāds nosūdzēja. Notika izmeklēšana un mūs uztaisīja par nacionālistiem. Beigās gan tikai atņēma stipendiju. Tas bija Hruščova “atkušņa” laikā, kad tika nosodīti Staļina noziegumi. Bet pāris reizes mani ir aicinājuši arī tieši uz sadarbības. Pēdējā reize bija vēl dažus gadus pirms Atmodas. Mani izsauca uz Medicīnas institūtu, uz atsevišķu kabinetu, kur sēdēja, tā saucamais, kurators un aicināja mani uz sadarbību, bet es atteicos. Es viņam paskaidroju savu atteikšanos, un man nekas ne-

šo iestādi, cilvēks noteikti varēja atteikties. Pieļāuju, ka neliela daļa ziņotāju bija arī tādi, kas pēc kara agrāk atgriezās no Sibīrijas. Varbūt tur kādu savervēja, tā teikt, pret iespēju atgriezties mājās, un lika parakstīt solījumu par sadarbību. Tāpēc, protams, šī katra lieta būs jāpēta un jāizvērtē, vai cilvēks ir, vai nav darījis sliktu, vai parakstījis papirus tikai, lai, piemēram, atgrieztos ātrāk no izsūtījuma. Jā, bija gadījumi, kad cilvēkus spīdzināja, draudēja ar nāvēssodu, lai viņi sadarbotos. Tādi gadījumi bija, bet līdz kādam

piedots. Viņš ir ievēlēts pat Eiropas Parlamentā. Viņš ir arī daudz izdarījis okupācijas jautājumu aktualizēšanas un risināšanas ziņā.

DDD: *Kādēļ ir tik liela pretestība pret šo “maisu” atvēršanu?*

L.O.: Tāpēc, ka tur ir ierakstīti daudzi sabiedrībā pazīstami cilvēki. To atzina arī prezidente. Tāpēc arī viņa “met” atpakaļ visu, kas saistās ap šo lietu. Bet visus, kas runā par šīm tēmām un pārējo, kas skar latviešu tautas sūro likteni, klusina un aizliedz izteikties.

► 2. lpp.

LIKUMUS PIENĒM “BANDINIEKI”

◀ 1. lpp.

L.O.: Arī mani cenšas noklusināt. Tagad man vairs nav neviena intervija par šiem jautājumiem. Vienīgais izņēmums – laikraksts “DDD”, dažkārt ar mani grib runāt arī krievvalodīgā prese. Visiem pārējiem šīs tēmas ir pasludinātas par TABU. Traki... Cilveki baidās runāt.

It kā ir noteikts, ka dzīvojam demokrātiskā valstī. Nezinu... Varbūt mums ir vajadzīga tāda policejiska valsts, kurā noklausās, vai vismaz ieraksta visas telefona sarunas, un vajadzības gadījumā tās arī atskaņo. No vienas puses jau labi, piemēram, tādas Jūrmalgeitas gadījumā šis ieraksts ļoti palīdzēja atmasket noliešus. Lai gan tautai šis precedents nekādu īpašu mācību nedevis. Mazliet aizķēra Baķku un nedaudz atmaskoja TB/LNNK, Aināru, Andri, Milošu, utt. Tas arī bija labi. Bet, ja noklausās visas telefonsarunas... Tā kā šī ir telefonintervija, saprotu, ka arī mūs pašreiz ieraksta.

DDD: *Lai jau klausās. Varbūt kaut ko iemācīsies un paliks gudrāki. Mums nav, ko slēpt.*

L.O.: Tas gan taisnība! (*smējās*)

Pret mani vērsās arī tāpēc, ka es iestājos ne tikai par latviešu tautas izdzīvošanas jautājumiem, bet arī tāpēc, ka es aizstāvu kaut vai tās pašas Jūrmalas vērtības. Bet Jūrmalas vērtības visiem tiem partijās bosiem vai viņu kolēģiem – *vilkiem* – ir vajadzīgas, lai iznīcinātu, vajadzētu visu dzīvo, skaisto – Latvijas ainavu. Tur taču runa ir par milzīgiem līdzekļiem un īpašumiem. Vara nomainījās, bet *plēsoņas* palika tās pašas un diktē pārējiem, kas jādara. Saeimas deputāti jau arī nav bandīti, viņi ir tikai bandinieki. Es arī esmu tikai bandinieks kāda, kurš *bīda spēli*, rokās. Tikai atšķirība, ka ir lietas, kurās es cenšos izteikt savu viedokli un rīkoties pēc saviem ieskatiem un sirdsapziņas, tāpēc viņi negrib un arī neļauj citiem manu loģiku uzklaut. Jānis Trubiņš jau TV raidījumā neslēpa, ka čeka kontrolēja visu Atmodu.

DDD: *Žel tikai, ka sabiedrība nezina kāpēc nespēj to saprast. Kas ir tie, kas “bīda spēli”?*

L.O.: Nezinu. Vērojiet notikumus Latvijā.

DDD: *TV3 jūs izteicieties, ka iesniegsit likumprojektu par VDK datu publiskošanu.*

L.O.: Jā, tas tiks darīts. Esmu pārliecināts, ka atradīšu arī atbalstītājus. Šis likums pavisam drīz tiks sniegts tieši tādā redakcijā, kā tagad tika nobalsots. Būs tāds pats, kā tas, ko prezidente atdeva atpakaļ. Mēs nemainīsim itin neko.

DDD: *Kādi ir Ārlietu komisijas plāni saistībā ar Latvijas – Krievijas robežlīgumu?*

L.O.: Ārlietu komisijai bija saruna ar Ārlietu ministru, un mēs runājām par šiem jautājumiem. Diemžēl konkrētu atbildi nesaņēmām. Taču runāts tika par to, ka bez atrunām šo līgumu parakstīt nevajadzētu. Es izteicu arī savu viedokli, ka būtu jāuzstāj, lai Krievija atzīst, ka tā ir piesavinājusies Abrenes apriņķi un paskaidro, kādā veidā tas notika, līdz ar to tiktu atrunāts arī jautājums par okupāciju. Arī 1920.gada Miera līgums ir saistošs. Šos faktus nedrīkst apiet vai noklusēt. Tikai pie to atzīšanas var parakstīt robežlīgumu. Mūsu tautai ir nodarīta liela pārestība.

DDD: *Latvija ir parlamentāra republika. Kā vērtējat to, ka daudzas lietas, apejot Saeimu, tiek risinātas Valsts prezidentes un Ministru prezidenta kabinetos.*

L.O.: Diemžēl tā ir, ka parlamenta loma Latvijā dažkārt tiek stipri noniecināta. Tā tas ir. Valdības pārstāvjiem ir arī, piemēram, lielākas algas un lielākas privilēģijas, jaunākas automašīnas, kas nav Saeimas deputātiem utt. Līdz ar to viņi laikam jūtas arī pārāki. Tie, kas nonāk pie varas, strauji kļūst iedomīgi, lielīgi un uzskata sevi par pārcilvēkiem. Un tā nu ministrijas brīžiem kļūst par smiekliem pakalpiņiem – piemēram, gadījumā ar židu kompensācijām un īpašumiem. Tā ir grūti izskaidrojama afēra ar Liepnieku priekšgalā. Starp citu, kur Liepnieks ir tagad? Vai kāda iestāde izmeklē, kāda bija viņa loma šajā afērā? Nē!

DDD: *Kāda ir koalīcijas nostāja robežlīguma sakarā? Vai tiek saprasts, ka šis jautājums ir ļoti svarīgs?*

L.O.: Es neesmu Koalīcijas padomes loceklis, tāpēc nevaru izteikties koalīcijas vārdā. Varu izteikties tikai par Ārlietu komisiju. Ministrs mūsu sarunā bija ļoti izvairīgs, taču arī neteica, ka likums tiks parakstīts bez ierunām. Ir, tā saucamie, slepenie varianti, par kuriem publiski nerunā. Es esmu tikai ierindas deputāts.

DDD: *Jūs esat tautas priekšstāvis, no kura daudzas ir atkarīgas.*

L.O.: Tieši tā, taču, ja deputātu likteni izšķir blēži? Paskatieties, kas notiek ar mūsu vēlēšanu sistēmu?! Blēži var regulēt ko un kā grib – izsvītrot vienus kandidātus, citiem salikt plusus. Mūsu vēlēšanu sistēma ir tāda, ka tās ietvaros ir iespēja blēdīties. Un tas izšķir ne tikai katra deputāta likteni, bet arī visas tautas likteni.

DDD: *Mūsu laikrakstā jau pirms iepriekšējām vēlēšanām tika runāts par to, ka vēlēšanas notiek negodīgi.*

L.O.: Jā, jūs esat ļoti tuvu patiesībai. ♦

Pierakstīja Ilze LIEPA

VARONĪGUMS – CELAMAIZE LATVIEŠIEM

◀ 1. lpp.

A.G.: Satversmes veidotāji un 1920.gada Miera līguma slēdzēji bijuši apbrīnojami gudri un tālredzīgi. Mums stingri jāturas pie šajos dokumentos teiktā un nekas nav jāmaina. Mums, latviešiem, aktīvāk jāparāda sava neapmierinātība ar Saeimu, valdību un prezidentu, kura vēlas nodot mūsu tautas svētākās intereses, lai piepildītu savas šā mirklā savtīgās vēlmes. Piemēram, Tautas partijas vai kādas citas partijas biznesa plāni ar Krieviju nevar būt par pamatu, lai Latvija atteiktos no savas teritorijas.

DDD: *Jānovēl, lai 2007.gadā beidzot pamosos Ģenerālprokuratūras sirdsapziņa – lai tautas un valsts interešu nodevēji tiktu laikus apturēti un sodīti!*

A.G.: Ģenerālprokurors Maizītis, cik atceros, no ievēlēšanas brīža vienmēr

patvaļīgo rosišanos, tad būtu protestējuši vismaz kā privātpersonas!

Starp citu, klusē arī Satversmes aizsardzības birojs, kaut gan tā nosaukumā ietverts šīs drošības iestādes galvenais uzde-

“Kā pielaidi valsts noslēpumiem var saņemt Kalvītis, Šķēle un Krasts, kuri, būdami premjeri, gatavojās atdot Abreni?!”

vums – aizsargāt Satversmi. Ja būtu savādāk, tad “Latvijas ceļam”, kas faktiski dibināja šo biroju un deva tam nosaukumu, vajadzēja nodēvēt to, piemēram, par Spiegu ķeršanas biroju. Tādā gadījumā tagadējie SAB darbinieki varētu mums atrakstīties: “Atvainojiet, mūsu uzdevums ir ķert spieģus, nevis novērst noziedzīgus Satversmes pārkāpumus.” SAB ta-

nu nostāties pret savu priekšniecību, bet kādam tas ir jāatklāj, ka valsts augstākās amatpersonas pārkāpj Satversmi.

Esmu arī izbrīnīts par to, kādas valsts amatpersonas saņem pielaidi valsts no-

slēpumiem. Piemēram, palasot Vairas Viķes-Freibergas biogrāfiju, zinot, ka viņai padomju gados bijusi, ja tā var teikt, interesanta sadarbība ar tā laika darboņiem, pat Satversmes aizsardzības birojā nestrādājošam cilvēkam rodas šaubas par viņas uzticamību. Kā pielaidi valsts noslēpumiem var saņemt Kalvītis, Šķēle un Krasts, kuri, būdami premjeri, gatavojās atdot Abreni?! Var jau teikt, ka tauta deputātus ievēlēja, bet partijas vēlētājus var apmulkot un veiksmīgi dara to. Tādā gadījumā Satversmes aizsardzības birojā vajadzētu pateikt, ka, lai arī tauta savus pārstāvjus ir ievēlējusi, pielaidi valsts noslēpumiem viņiem nevar dot, jo viņi sava labuma dēļ ir gatavi nodot ne tikai Dzimteni, bet arī savu tēvu un māti pārdot par grašiem. Par NATO noslēpumiem vispār nav ko runāt. Ja cilvēkiem, kuri gatavi pārdot savu Dzimteni, ir pieļaida valsts un NATO noslēpumiem, tad par kādiem noslēpumiem te vispār ir runa?!

DDD: *Varbūt viņu nodevīgās darbības arī ir tas noslēpums, kuru citiem nedrīkst izpaust?*

A.G.: (ar smaidu) Zinu, ka es esmu izpauzdis tikai vie-

nu valsts noslēpumu, – ka dažas valsts amatpersonas ir mulķi.

DDD: *Ir vēl viens noslēpums, ko atklājāt – to, ka nepilsoņi patiesībā ir okupanti.*

A.G.: (ar smaidu) Jā, jums taisnība. Pat Drošības policija to nezina, ka okupanti ir nomaskējušies zem pseidonima “nepilsoņi”.

DDD: *Gadu mijā tautu tradicionāli uzrunāja valsts augstākās amatpersonas. Vai jūs šīs runas aizkustināja? Vai jūs sadzirdējāt to, kas latviešiem šobrīd ir vis-svarīgākais?*

A.G.: Klausoties tādus valsts vadītājus – gan Vairu Viķi-Freibergu, gan Aigaru Kalvīti, kas labākajā gadījumā atbilst vidēja lieluma namu pārvaldes priekšnieka līmenim, nav jēgas gaidīt kaut ko vērā ņemamu. Tās bija tukšas un tautai neko nenozīmējošas runas, tādēļ es pat neuzskatu par vajadzību tās komentēt. Īsti valsts vadītāji šobrīd no tautas prasītu varonību ikdienas dzīvē taisnīguma aizstāvēšanā. Tas jāprasa no visiem: no Ģenerālprokurora, no Satversmes aizsardzības biroja darbiniekiem, no policistiem, no slaucējam, no sētniekiem – no visiem. **Bez varonības mēs zaudēsim visu!** Protams, nevis izslauktā piena un saslaucīto putekļu daudzuma ziņā, bet taisnīguma atjaunošanā – to es gribēju vēlreiz un īpaši uzsvert.

Laimīgu un varonīgu Jauno gadu!

Pierakstīja Liene APINE

DOMU UN UZSKATU “NOZIEGUMI”

Atmaskojot pilsoņtiesību nicināmo situāciju Vācijā

Germars RUDOLFS

The Barnes Review, 2006. gada marts/aprīlis

Rakstā apkopotas Germara Rudolfa' atziņas, kas balstītas uz personiskās pieredzes un oficiālajiem pētījumiem par augošo krīzi cilvēktiesību jautājumos Vācijā. Ar šiem vērojumiem un secinājumiem tika iepazīstināti 13.Starptautiskās Revizionistu' konferences

dalībnieki. Rudolfs šobrīd atrodas ieslodzījumā par saviem uzskatiem pēc tam, kad ASV viņu izdeva tiesāšanai. Vācijā taisnība nav nekāda aizstāve “domu noziegumu” tiesas procesos.

“Holokausts” – runa, ar ko sit Vāciju

Sākumā es vēlētos paskaidrot, ka, neskatoties uz manu negatīvo pieredzi, būtu pilnīgi aplami uzskatīt, ka es kritizēju vāciešus. Kopš pagājušā gadsimta sākuma vācu tauta bijusi vispasaules politiskās konspirācijas upuris. Arī šobrīd šādas konspirācijas notiek. Vienīgie, kuri cieš no represijām Vācijā, ir paši vācieši, kuriem nav nekādas iespējas aizstāvēties.

Nevienam nav noslēpums, ka Vācija zaudēja

Otrajā pasaules karā. Tāpat nav nekāds noslēpums, ka vāciešu totālā sakāve bija katastrofa, kādu nav pieredzējusi neviena cita tauta mūsdienās. Taču tiešās Vācijas sakāves sekas nav mana pētījuma centrālais jautājums. Es vēlētos pievērsties netiešajām mūsu zaudējuma sekām. Kopš šīs vēsturiskās sakāves Vācija ir bijusi izspiešanas objekts. Tādas izspiešanas, kādu neviena cita nācija nav piedzīvojusi. Izspiešana joprojām turpinās.

Atbilstoši Vācijas nepārspējamai sakāvei un spējai pakļauties izspiešanai, izveidojušās īpašas globālās interešu grupas, kas sagrābušas varu savās rokās. Tieši šīs grupas izmanto mūsu vājumu, kas izpaužas kā Vācijas vienreizējā spēja sevi aizsargāt. Ja Vācija nedarīs to, ko tai pavēl šīs globālās interešu gru-

pas, izskan tieši un netieši draudi uzsākt politisku un ekonomisku boikotu. Un, ja šīs globālās interešu grupas var nesodīti draudēt Austrijai Jorga Haidera - Austrijas Brīvības partijas priekšsēdētāja dēļ, kā arī Šveicei “nozagtā zelta” dēļ, tad cik daudz vieglāk viņiem ir aplaupīt un “apcirt” Vāciju, kura ir “vismelnākā” (vai nomelnotākā). Pamatoti vai nepamatoti, Vācija joprojām ir nāciju ģimenes melnā avs.

Vācijas valdošā elite to ļoti labi saprot. Vēl vairāk, tā pat atbalsta notiekošo un ar pieaugošu nežēlību sit visus, kuri pretojas pret Vāciju vērstaizī izspiešanai. Rungu, ar ko sit Vāciju, sauc par “holokaustu”. Viņi vērsas pret jebkādu revizionisma, nacionālisma vai patriotisma izpaušmi.

▶ 6. lpp.

HOLOKAUSTS – CIONISMA IEROCIS

2006.gada 11. un 12.decembrī Irānas galvaspilsētā Teherānā notika **starptautiska Holokausta konference**, kuru organizēja un finansēja Irānas Ārlietu ministrija. Tajā piedalījās 67 pētnieki un intelektuāļi no trīsdesmit valstīm, tostarp no Vācijas, ASV, Austrijas, Jordānas, Armenijas, Austrālijas, Indonēzijas, Anglijas, Itālijas, Bahreinas, Beļģijas, Portugāles, Pakistānas, Dānijas, Krievijas, Japānas, Ziloņkaula Krasta Republikas, Francijas, Kenijas, Malaizijas, Ungārijas, Marokas, Ēģiptes un Nigērijas. Lūk, daži no konferencē dzirdēto runu virsrakstiem: “Holokausts – mūsdienu ierocis”, “Holokausta -skaitļi, dati un patiesības”, “Vēsturiskie dokumenti par Holokaustu”, “Nacisms, holokausts un cionisms”, “Holokausts: sekas un globālais redzējums”.

Starptautiskās konferences dalībnieki nolēma izveidot holokausta pētniecības fondu, un par tā ģenerālsekretāru vienbalsīgi apstiprināja Mohamedu-Ali Raminu.

Ramins atzina, ka galvenais fonda uzdevums ir izveidot komisiju, lai noskaidrotu patiesību par holokaustu. Konferences dalībnieki no sava vidus izvēlējās piecus cilvēkus, kuri būs fonda valdē un palīdzēs Raminam. Centrālais holokausta izpētes fonda birojs atradīsies Teherānā, taču vēlāk, kad būs veikti visi nepieciešamie sagatavošanās darbi, tas tiks pārvietots uz Berlīni.

Laikraksts “DDD” apkopoja Irānas ziņu aģentūras IRNA publicētos materiālus gan par konferencē, gan pirms un pēc tās teikto.

8.decembris

Austrijas rabīns un Austrijas ortodoksālās anticionistu savienības vadītājs, **Moše Arje Fridmans**, pirms izlidošanas uz Holokausta konferenci Teherānā teica: “Esmu gadiem pētījis šo problēmu un ar nožēlu jāsecina, cik ļoti vēsturiskās patiesības izkropulošana ir pazemojusi jūdaismu un mūsu priekšteču reputāciju.” Rabīns Fridmans uzsvēra, ka objektīvie zinātnieki un žurnālisti, kas veica objektīvu holokausta pētniecību un tā ci-

12.decembris

Irānas prezidents **Mahmuds Ahmadinedžads**, uzrunājot konferences dalībniekus, sacīja, ka cionistu režīms ir drauds Tuvo Austrumu valstīm. Atzīstot, ka cionistu režīma izveidošana un holokausta propaganda ir veids, kā turēt visu šo reģionu pakļautībā, viņš piebilda: “Tāpat kā Padomju Savienība pazuda, tāpat pazudis arī cionistu režīms, un cilvēce būs atbrīvota.”

Atbalstot ideju par nepieciešamību izveidot Ho-

onistu teiktais, ka nacistu nāves nometnē bojā gājuši seši miljoni židu, neatbilst patiesībai. Pētniekiem jāatklāj holokausta patiesie apmēri.”

12.decembris

Franču zinātnieks **Džordžs Teils** izteica apgalvojumu, ka holokausta nav. “Advokātu motivāciju, izplatot baumas par holokaustu un tā apmēriem, ir jāizpēta. Rietumu valstīs radījušas holokaustu, lai attaisnotu židu imigrāciju uz Palestīnu un netaisnību, kas vērsta pret palestīniešiem.” Teils skaidroja, ka vairāki zinātnieki, piemēram, Rosseners Artūrs, Īzaks Arbus un Roberts Furions pierādījuši, ka gāzes kameras nav bijušas. “Ja jau nav gāzes kameru, tad nav arī holokausta,” piebilda Teils.

Franču eksperts uzskata, ka holokausta idejas izplatīšana nav pareizākais veids, kā samierināt židus ar pārējo pasauli.

12.decembris

Bahrams Amirs Ahmadians, Irānas profesors, izteicās, ka Rietumu holokausta politika ir vērsta uz palīdzību Izraēlai.

Viņš ieteica vāciešiem: “Ja jums ir daudz naudas un ja jūs vēlaties būt labi un palīdzēt citiem, tad vairs nemaksāiet kompensācijas holokausta cietušajiem, jo nauda tiks izlieto- ta Izraēlas atomieroču iegādei.” Profesors Ahmadians ar nožēlu atzina, ka diemžēl visa rietumu kultūra ir pārlivēta ar holokaustu. “Faktiski ar holokaustu viņi radījuši sava veida kluso pasaules karu.”

Vācijas zinātnieks Toefers uzstājoties arī atzina, ka “cilvēktiesības Rietumos ir apdraudētas.” Viņš teica, ka Rietumi sevi ir izolējuši no apgaismības un tās tiesu sistēma ir naida pilna.

15.decembris

35 gadus vecais Zviedrijas vidusskolas skolotājs **Jans Bernhofs**, kurš zaudēja darbu, jo piedalījās Teherānas Holokausta konferencē, pēc atgriešanās Stokholmā, sacīja, ka ierobežojumi runāt par holokaustu ir izaicinājums Rietumu prasībai nodrošināt vārda brīvību.

Teherānā Bernhofs teica, ka apvainojumi par sešu miljonu židu masveida nogalināšanu nacistu nāves nometnēs ir nepamatoti. Pamatojoties uz viņa veiktajiem pētījumiem, bojā gāja apmēram 300 tūkstoši židu.

17.decembris

Prezidents **Mahmuds Ahmadinedžads** paziņoja, ka daži no nesen notikušās starptautiskās konferences dalībniekiem baidījušies, ka tiks arestēti pēc atgriešanās mājās.

“Viņi lika skaidri saprast, ka trīsdienu vizītes laikā Teherānā, viņi izbaidīja patiesu brīvību,” teica prezidents Ahmadinedžads.

Prezidenta teiktais izskanēja laikā, kad parādījās ziņas par vairāku konferences dalībnieku arestēšanu un izsaukšanu uz nopratināšanu pēc tam, kad viņi atgriezās savās valstīs.

Franču vēsturnieks, Sorbonas Universitātes profesors Roberts Furions ir viens no tiem, kuru neķēvējoties arestēja pēc atgriešanās Francijā.

Viņš savā runā Teherānā atzina, ka “Holokausta mītu” radījuši cionisti un ka gāzes kameras, kuras it kā esot izmantojis Hitleris, lai masveidā iznīcinātu židus, nekad nav eksistējušas.

23.decembris

Irānas vēstniecība Baku atbildējusi uz nesen publicēto Artūra Lenka, Cionisma režīma vēstnieka Azerbaidžānā, rakstu par nesen Teherānā notikušo Holokausta konferenci.

Baku dienas avīzes 20.decembra numurā publicētajā rakstā, cionistu diplomāts apvaino Irānas amatpersonas holokausta vēsturiskā patiesuma noliegšanā un uzskata konferenci par smagu apvainojumu nacistu nāves nometņu upuriem.

Atbildot uz šādiem apvainojumiem, Irānas vēstnieks teica, ka Teherānas starptautiskās Holokausta konferences mērķis nebija

noliegt patiesību, bet gan izgaismot **vēsturisko faktu patiesību**.

Viņš atzina, ka Lenka raksts pierāda cionistu lie- lo interesi kontrolēt pasau-

jums izpētīt vēsturisko fenomenu no zinātniski objektīva skatu punkta.

Par spīti cionistu amatpersonu sūdžībām, par spīti Cionistu režīma vēstnie-

Holokausta konferencē piedalījās židi no visas pasaules, arī no Izraēlas

les tautu uzskatus par holokaustu.

“Rietumu politika holokausta jautājumos pierāda, ka tā nav pilnībā atbrīvojusies no Viduslaiku dogmatisma. Padarīt holokausta vēsturisko fenomenu par lielu noslēpumu, aiztaisīt mutes intelektuāļiem un brīvi domājošajiem, baidīt un ieslodzīt tos, kuri nepakļaujas – tās ir Viduslaiku dogmatisma, Hitlera fašisma un Staļina komunisma metodes,” savā atbildē piebilda Irānas vēstnieks.

Tāpat Irānas vēstniecības Azerbaidžānā preses centrs paziņoja, ka Teherānā notikuši holokausta konference nemaz necentās noliegt vai pierādīt holokaustu.

“Tas drīzāk bija mēģinā-

kam Baku, tas, kas rada šaubas par holokaustu, ir ne tik daudz zinātniskas un vēsturiskas konferences, cik cionistu apkaunojošie centieni nepieļaut, ka pasaules intelektuāļi veiktu neatkarīgus pētījumus par šo tematu,” atbildēja Irānas vēstniecība.

Cionistu režīma oficiālie pārstāvji pārmet, ka šāda konference Teherānā uzskatāma kā atbalsts fašismam un genocīdam, un tas notiek laikā, kad cionisti cenšas nosodīt Hitlera fašismu un Staļina komunismu.

Lielākais jautājums, kas šodien rodas, ir: kādēļ Palestīnas musulmaņiem jāsamaksā par fašisma upuriem, kas patiesībā ir Eiropas kultūras, politikas un civilizācijas sekas. ♦

Irānas prezidents Mahmuds Ahmadinedžads un konferences dalībnieki

onistu realizēto politizāciju, ir pasludināti par krimināliem noziedzniekiem, kuriem piespriests vairāku gadu cietumsods.

Šis židu vīrs atzina, ka “mums jāvērs uzmanība uz patiesību, ka gan aizkulisēs sēdošās personas un finansu līdzekļu pārvaldnieki, gan atsevišķu Otrā pasaules kara noziegumu pastrādātāji ir paši cionisti.”

11.decembris

ASV rabīns **Arnolds Koen**s uzsvēra, ka Izraēla ir vainīga asinsizliešanā Tuvojos Austrumos. Koen teica, ka holokausts nedrīkst būt par attaisnojumu atbalstam cionistu kriminālajiem noziegumiem. Tāpat viņš piebilda, ka holokausts nav sinonīms cionismam, un cionisti cenšas pārņemt varu, īstenot savus nelikumīgos mērķus un filozofiju, ļaunprātīgi izmantojot holokaustu.

lokausta izpētes fondu, Ahmadinedžads aicināja rietumvalstis garantēt šīs komisijas dalībnieku neaizskaramību, lai “iespējami drīz tiktu atklāta patiesība un noziedznieki saukti pie atbildības.”

12.decembris

Ali-Akbars Motašamipūrs, Starptautiskā Palestīnas Intifadas atbalsta kongresa ģenerālsekretārs, uzsvēra nepieciešamību pārskatīt un izpētīt Holokaustu. “Līdzšinējie izpētes rezultāti pierāda, ka holokausts ir mīts.” Tāpat Motašamipūrs sacīja, ka “Rietumu un cionistu mediji vienmēr pārspīlē holokausta apmērus, sajaucot kopā patiesību un melus.” [...] “Sakot, ka holokausts ir tikai mīts, es nedomāju, ka nacisti Otrajā pasaules karā nav pastrādājuši noziegumus. Protams, nacisti izdarīja noziegumus, bet ci-

JAUTĀJUMS LASĪTĀJIEM

Krievijas prezidents Vladimirs Putins ir nācis klajā ar programmu savu tautiešu repatriācijai uz dzimteni. Programma ir labi pārdomāta, tās ietvaros ir paredzēti arī dažādi finansiāli un materiāli pabalsti pārcelotājiem. Tomēr Latvijas Republikas Saeima, valdība un prezidente joprojām klusē. Kā rīkoties “DDD” lasītājiem?

Aivars Jakovičs, Biedrības “Vides aizsardzības klubs” valdes loceklis:

Šai problēmai esmu sekojis jau vairākus gadus. Cik zinu, līdzīgas Krievijas iniciatīvas bija jau pirms vairākiem gadiem. Protams, reakcija no mūsu valdības, maigi izsakoties, bija nekāda. Šodien notiek

kaut kas līdzīgs. Par to nerunā, to neizceļ, šie jautājumi netiek uzsvērti. Tāpēc mūsu katra iespējās un pieņēmumos ir runāt par šiem jautājumiem, atgādināt par to apkārtnē, veidot sabiedriskas iniciatīvas, rakstīt deputātiem, valdībai utt. Ne tikai organizācijas, bet jebkurš varētu veidot gluži gan ne piketveida akcijas, bet gan kādas informatīvas akcijas, kas varētu būt saistītas ar plakātiem, atklātņu sūtīšanu u.c. – tādas informējošas akcijas, kas varētu no vienas puses vērsties pie mūsu cittautiešu publikas, bet no otras puses vērsties pie valdības ar prasībām

atbalstīt Putina programmas realizāciju.

Joprojām nespēju rast atbildi, kāpēc Latvijas valdība tik stūrgalvīgi nereaģē uz deokupācijas jautājumiem. Domāju, tam ir dziļāki iemesli. Izdaudzinātais varas struktūru caurspīdīgums ir pilnīgi necaurspīdīgs. Mēs varam tikai nojaust un minēt par slepenajiem protokoliem, kas nosaka mūsu tautas likteni.

Ja varas pārstāvji izliekas nemanām Putina iniciatīvas, mums pašiem tās ir jādaudzina un jāpieprasa atbildes no valdības! ♦

Andrejs Kavacis, Prāvests emeritus:

Mums nekas cits neatliek, kā klaidzināties pie valstsvīru sirdsapziņas. Lielai daļai tādas vairs

nav – un tas viss ir pa tukšo. Tas ir tāpat kā klaidzināt pie *Toričelli tukšuma*. Viņi ir tik ļoti iemācījušies ignorēt katru domu no tautas puses, ka jau neatbild uz jautājumiem ne “DDD”, ne “Latvijas Avīzei”. Mums atliek vairs tikai manifestācijas un līdzīgas akcijas.

Ja tā padomā, šī situācija ir muļķīga, jo iznāk, pašai tautai ir jāaizstāv kaimiņvalsts prezidenta ideja, kuru mūsu valdība negrib ne dzirdēt, ne redzēt. **No šis kaimiņvalsts prezidenta idejas ir atkarīgs arī mūsu tautas liktenis.** Tas ir vienreizējs

stāvoklis, un, domāju, nekur pasaulē nekas tāds nav bijis. Bet mūsu politiku izglītība ir *lieli robi*. Viņi nezina nedz, kas ir nācija, nedz tās valodas un kultūras nozīmi.

Šobrīd mums vairs nav pat nevienas partijas, kas aizstāvētu nacionālās intereses. Pat *tēvzemieši* ir demonstratīvi pārgājuši uz sociālo jautājumu risināšanu. Nevienš cits, kā vien mēs paši, sevi un savu tautu neaizstāvēs.

Putins ir tālredzīgāks par mūsu pie valsts varas esošajiem politiķiem – viņš apzinās, cik ļoti viņa zemei ir vajadzīgi cilvēki. ♦

PIRMĀ ATKLĀTĀ TIESA

2006.gada 20., 21. un 22.septembrī Rīgas apgabaltiesa izskatīja valdošā politiskā režīma safabricēto krimināllietu pret laikraksta “DDD” veidotājiem – Aivaru Gardu, Līgu Muzikanti un Ilzi Liepu. 20.septembrī tika nopratināti eksperti - Līga Biksiniece un Artūrs Kučs, kuri snieguši atzinumu, ka apsūdzētās personas, rakstot par Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamību un lietojot vārdus “okupants” un “žids”, esot kurinājuši nacionālo naidu. Apsūdzētajiem tiesas sēdes laikā izdevās pierādīt, ka ekspertīzes ir veiktas tendenciozi un nepatiesi. Trešais eksperts - Sergejs Kruks nākamajā dienā uz nopratināšanu neieradās, jo redzēja savu kolēģu – Līgas Biksinieces un Artūra Kuča kaunpilno izgāšanos. Šobrīd lietā tiek veiktas jaunas ekspertīzes, un laikraksts “DDD” informēs lasītājus par tiesāšanās tālāko gaitu. Aicinām atbalstītājus paust savu atieksmi pret politiski pasūtīto krimināllietu.

Turpinām publicēt tiesas sēdes pierakstu.

Turpinājums no iepriekšējā numura (sākums DDD Nr.22(122))

Līga Muzikante: Un tad jūs uzskatiet, ka par šāda citāta publicēšanu ir pret mani kā galveno redaktori iespējams celt kriminālsūdzību?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā es nezinu, kā dalās atbildība. Tas ir Igors Šiškins, un...

Līga Muzikante: Un kam viņš to saka – policistam!

Artūrs Kučs: Viņš... tas ir tas, kas ir publicēts presē.

Līga Muzikante: Viņš atstāsta notikumu. Reāli! Par šo reālo notikumu – vai ir bijusi kāda sūdzība par šo Igora Šiškina izteikumu sabiedriskā vietā?

Artūrs Kučs: Nemāku teikt, man nav tādas informācijas.

Līga Muzikante: Man arī nav.

Artūrs Kučs: Tā kā, es nesaprotu. Es jau nesaku, ka šis ir vienīgais...

Līga Muzikante: Bet jūs piekrītat – ja es zinu, ka man nav informācija par šo te konkrēto gadījumu, ka tiesībsargājošās iestādes būtu atzinušas, ka Igora Šiškina replika ir no tiesību viedokļa Krimināllikuma pārkāpums, – ja man nav šādas informācijas, un es, pārdomājot vai to drīkst vai nevar, saprotu, ka tas nekurina naidu, tad vai es drīkstu to publicēt? Un vai tas var būt kā apzināta naida kurināšana, ja es to publicēju, pārstāstu notikumu?

Artūrs Kučs: Te ir atkal, protams, jāvērtē konkrētā situācija.

Līga Muzikante: Vērtējiet!

Artūrs Kučs: Tas ir jums jāvērtē redaktorei.

Līga Muzikante: Jums kā ekspertam es uzdodu jautājumu.

Artūrs Kučs: Man ir kā ekspertam, teiksim, ē... tiesības... Praktiski es izlasīju šo te interviju, un tas, ko jūs varat darīt kā žurnāliste, jūs varat parādīt, ka jūs vai nu piekrītat vai nepiekrītat. Un tas ir redzams no tiem jautājumiem, ko jūs uzdodat. Bet konkrētā gadījumā, tas nav šeit, tas ir par citām intervijām, kur tas ļoti tieši parādās, ka jūs, teiksim, konkrētais intervētājs – viņš piekrīt intervētāja, ne tikai piekrīt, viņš ir to... arī, teiksim. Tas parādās arī šo te jautājumu.

Līga Muzikante: Tātad intervējamais piekrīt intervētājam?

Artūrs Kučs: Otrādi. Jūs kā profesionāls žurnālists, ievirzāt... jūs šo tēmu ievirzāt.

Līga Muzikante: Tas arī ir tajā gadījumā, kad tika intervēts Saeimas deputāts Jānis Lagzdīns, vai ne? Es kā žurnāliste piekritu Jāņa Lagzdīņa izteikumam.

Artūrs Kučs: Nē, šajā gadījumā es runāju par Ingmāra Līdakas interviju.

Līga Muzikante: Ingmāra Līdakas intervija, ja? Ilze Liepa kā žurnāliste piekrīt Ingmāra Līdakas...

Artūrs Kučs: Nē, nevis, ka viņa piekrita. Jūsu jautājumos bija, tātad, uzstādījumi, kas, manuprāt, ir jau uz neiecietību, aizskaroši. Intervējamajam neatliek nekas cits, kā apstiprināt.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, pret kurām tautām ir pausta naidīga attieksme Ilzes Liepas intervijā ar Ingmāru Līdaku?

Artūrs Kučs: Šeit ir, tātad, lietots vārds “okupants”, un tas, lai to izseknātu, teiksim, ir arī citās publikācijās, skaidri tiek parādīts, kas ir domāts ar šī vārda lietošanu.

Līga Muzikante: Proti?

Artūrs Kučs: Proti, tie cilvēki, kas ir ieceļojuši Latvijā no četrdesmitā līdz deviņdesmit pirmajam gadam. No 40.gada 17.jūnija līdz 91.gada 1.augustam. Tas arī tiek pateikts.

Līga Muzikante: Jūs starptautiskās tiesības un vēsturi esat mācījies. Kāds notikums bija 1940.gada 17.jūnijā Latvijā?

Artūrs Kučs: Kā mēs visi zinām, notika Latvijas okupācija.

Līga Muzikante: Sakiet, vai jūs zināt tādu Ženēvas konvenciju – 1949.gada 49.pantu?

Artūrs Kučs: Teiksim, pantu konkrēti nezināšu. Ženēvas konvenciju zinu.

Līga Muzikante: Kas tur ir teikts – jūs neesat atsaucies savā ekspertīzē?

Artūrs Kučs: Kāpēc man būtu jāatsaucas?

Līga Muzikante: Vai jūs, veicot ekspertīzi, apzinājāties likuma priekšā atbildību, ka jūs ar šo ekspertīzi sniežat pierādījumu, kas var tikt izmantots apsūdzībā, lai notiesātu arī

nevainīgu cilvēku?

Artūrs Kučs: Katrā ziņā es sniedzu savu atzinumu kā cilvēktiesību eksperts. Šie izteicieni, kompetences ietvaros arī šis mans atzinums te ir.

Līga Muzikante: Jūs kā eksperts neesat, tātad, starptautiskajās tiesībās, tā es sapratu?

Artūrs Kučs: Teiksim tā, es neuzskatītu sevi par starptautisko tiesību ekspertu tādā nozīmē. Man ir, protams, zināšanas starptautiskajās tiesībās, bet eksperta viedokli, ja jūs gribat runāt par to, vai bija vai nebija okupācija, droši vien būtu jāņem cits zinātnieks.

Līga Muzikante: Vai piekrītat tādā gadījumā, ja jau man ir kāds pamats, kādēļ es avīzē lietoju šo te “okupants”, un esmu to skaidrojuši atkal un atkal – ļoti sistemātiski, – ka ekspertam būtu jābūt kādam no starptautisko tiesību zinātnēm?

Artūrs Kučs: Jūs atkal cenšaties pateikt, šinī gadījumā, ka vārda “okupants” lietošana kā tāda tīri ir bez pamata. To es negribu teikt. Jo atkal runa par to... Priekš manīm tas bija vārds, ar kuru es varēju identificēt to personu grupu, pret kurām tiek vērsti...

Līga Muzikante: Nē, lūdzu, atbildiet uz manu jautājumu. Vai ir nepieciešama šajā gadījumā, jūsu prāt, starptautisko tiesību ekspertīze?

Artūrs Kučs: Es neredzu šādu nepieciešamību.

Līga Muzikante: Kāpēc?

Artūrs Kučs: Tādēļ, ka neiet runa par starptautisko tiesību jautājumiem.

Līga Muzikante: Kā? Paskaidrojiet!

Artūrs Kučs: Ekspertīzē neiet runa par to, vai jūs varat diskutēt par okupāciju. Protams, jūs varat šos jautājumus...

Līga Muzikante: Un par okupāciju?

Artūrs Kučs: Arī par okupācijas sekām.

Līga Muzikante: Piekrītat, ka okupanti var būt tikai un vienīgi okupācijas sekas?

Artūrs Kučs: Nu, šinī gadījumā, jā, jūs varat... Jautājums ir vienīgi par to, kādā veidā notiek šī diskusija.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, vai okupāciju jūs uzskatāt par noziegumu?

Artūrs Kučs: Okupācija, protams, ir.

Līga Muzikante: Vai jūs

zināt, ka katru noziegumu ir jānovērš?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā, protams, noziegums ir jānovērš. Jautājums ir atkal, vai, novēršot šo noziegumu, nerādām jaunu.

Līga Muzikante: Piedodiet, bet jūs teicāt, ka okupācijas sekas ir okupanti.

Artūrs Kučs: Teicu, ka jums ir tiesības par to diskutēt, jūs viņus saucat par okupantiem, mēs saucam par cilvēkiem, kas ir ieceļojuši Latvijā pēc okupācijas.

Līga Muzikante: Kā mēs varam veikt jaunu noziegumu, ja mēs savu valsti atbrivojam no okupācijas sekām? Kā tas ir – veikt jaunu noziegumu?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā tas parādās vairākās publikācijās, ir, tas ir pateikts tieši, ka šiem cilvēkiem ir jāatstāj Latvija.

Jautājums ir par to, ja tas notiek vardarbīgi. Ja tas notiek, nevis balstoties uz pastāvošajiem tiesiskajiem mehānismiem, bet šinī gadījumā piespiedu kārtā, teiksim, šie cilvēki, viņiem būtu pienākums atstāt Latviju. Pie tam, kā es saprotu, jūs vēlaties arī

Latvijas pilsoņiem, kuri ir ieguvuši pilsonību naturalizācijas kārtībā, arī pastāvošajiem iedzīvotājiem, kuriem šeit leģitīms statuss uzturēties, un no tiesiskā viedokļa viņi šeit neatrodas pretlikumīgi.

Līga Muzikante: Kojūs saprotat ar vārdu “vardarbīgi”?

Artūrs Kučs: Vardarbīgi – tas nozīmē, kad principā... ē, uz pretnostatījuma pamata pateikt latviešvalodīgajiem cilvēkiem – ja netiks veiktas darbības, lai šos cilvēkus no šejienes de-

Artūrs Kučs: Tā ir, es gribētu teikt, netieša.

Līga Muzikante: Netieša vardarbība?

Artūrs Kučs: Aicinājumi uz vardarbību.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja Ligita Kuzmane un piesēdētājas Bērziņa un Brinka pēc ekspertu iztaujāšanas pieņēma lēmumu nozīmēt papildus ekspertīzes, pieaicinot aizstāvības piedāvātos ekspertus.

Līga Muzikante: Paskaidrojiet, es neizprotu!

Artūrs Kučs: Neizprotat?

Līga Muzikante: Neizprotu. Pret ko ir vardarbība?

Artūrs Kučs: Pret šīs grupas cilvēkiem.

Līga Muzikante: Pret kuras grupas?

Artūrs Kučs: Pret šiem cilvēkiem, kuri ir ieceļojuši Latvijā pēc četrdesmitā gada. Dažkārt jūs sakiet vārdu “okupanti”, dažkārt jūs tieši pasakiet, ka iet runa par krieviem un krievu tautības cilvēkiem.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, bet vai tā nav vardarbība – piespiest latviešus un Latvijas pavalstniekus, kas izriet tādi no 1920.gada Miera līguma, sadzīvot ar okupācijas sekām, proti, okupantiem? Zinot, ka okupācija latviešu tautai ir nodarījusi ļoti lielu morālu, fizisku kaitējumu? Vai tā nav vardarbība? Un kas ir lielāka vardarbība, – piespiest cilvēkus sadzīvot ar šīm okupācijas sekām, kas draud tautai ar iznīcību, vai veicināt šo te okupantu repatriāciju uz viņu valstisko izceļšanās vietu?

Artūrs Kučs: Ja jūs runājat par veicināšanu – piekrītu, jūs to varat darīt. Te nav nekāda pārkāpuma. Jautājums ir par to, kādā veidā tas tiek darīts.

Līga Muzikante: Un kādā veidā tas tiek darīts?

Artūrs Kučs: Dažkārt jūs pasaki-

kiet, ka – jā, jūs vēlaties šos cilvēkus repatriēt, noslēdzot līgumus un atbalstot. Dažkārt tiek pateikts, ka šiem cilvēkiem būs jāpazūd no Latvijas, agrāk vai vēlāk.

Līga Muzikante: Nu, bet tas ir – vai tā ir vardarbība, ja pasaka, lai cilvēki pazūd?

Artūrs Kučs: Cilvēkiem draud, cilvēkiem tas ir kontekstā ar... [frāze, ko nevar saprast] .

Līga Muzikante: Kurai tautai draudu?

Artūrs Kučs: Draudat šīs grupas cilvēkiem. Konkrēti, dažkārt jūs viņus nosaucat par okupantiem, es nesaku, ka tieši jūs, bet šājas publikācijās dažkārt ir lietots vārds “krievu tautības cilvēks”.

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, – redziet, tāda interesanta situācija – valsti netiek likvidētas okupācijas sekas, proti, okupanti vēl aizvien atrodas it kā neatkarīgā valstī. Par Abreni tagad vispār nerunāsim – tas ir, šīs vienas tiesas ietvaros. Man kā pilsonei ir tiesības par šiem jautājumiem runāt, un runāt tā, lai mani sadzird? No cilvēktiesību viedokļa?

Artūrs Kučs: Protams, ka par Abreni, okupāciju jums ir tiesības paust savu viedokli tik tālu, cik tas neierobežo citu cilvēku pamattiesības. Jo jebkuram cilvēkam Latvijā ir tiesības, cilvēkam ir tiesības tikt uzskatītam par cilvēku, nevis par kaut kādu, teiksim, pakārtotu sugu, kas ir, teiksim, kurai ir... [frāze, ko nevar saprast].

Līga Muzikante: Bet no jūsu izteiktā tagad es saprotu – vai es saprotu pareizi –, ka jūs uzskatāt, ka runāt par okupantu aizbraukšanu man nav tiesības?

Artūrs Kučs: Ir. Jautājums ir par to, kādiem līdzekļiem.

Līga Muzikante: Par kādiem līdzekļiem es runāju?

Artūrs Kučs: Ja jūs to sakāt, ka jūs vēlaties veicināt repatriāciju, teiksim, šinī gadījumā jums var pietikt vai nepietikt, te nekā, teiksim, nav prettiesiska, manā skatījumā.

Līga Muzikante: Bet kādēļ tad ekspertīze kaut ko te citu runā? Vismaz es viņu saprotu, kā par sliktu pierādījumu pret mani?

Artūrs Kučs: Katrā ziņā tie apgalvojumi, kas ir ekspertīzē, šinī gadījumā saistīti ar tātad, nevis ar labprātīgu šo cilvēku... Šeit ir runāts par to, kādā veidā šī

LATVIJĀ

diskusija tiek veidota. Nevis par to, ka jūs runājat, ka veicināsiet. Jūs sakāt, ja viņi neaizbrauks, tad... Vienā rakstā esat pilnīgi skaidri pateikuši, ka viņiem agrāk vai vēlāk būs jāaizbrauc. Ja viņi neaizbrauks paši, tad...

Līga Muzikante: Bet saprotiet, mēs te nonākam pretrunās. Jūs sakāt, ka okupācija ir noziegums. Jūs piekristat, ka nozieguma sekas ir jālikvidē, un mana pārlicība ir, ka okupantiem ir jāaizbrauc no Latvijas. Mana pārlicība ir, ka tik tiešām, ātrāk...

Artūrs Kučs: [frāze, ko nevar saprast].

Līga Muzikante: ...ar likuma spēku, piespiedu kārtā. Tas ir arī mūsu avizē publicēts. Un vairākkārt!

Artūrs Kučs: Jā, bet šinī gadījumā jūs nerunājat par likuma spēku, jūs runājat par... Ir vairākas publikācijas, kur jūs tiešām sakāt, ka tam jānotiek tiesiskā ceļā, ar likuma spēku. Bet tas netiek, pilnīgi cits...

Līga Muzikante: Tādā gadījumā sakiet, vai jūs piekristat, ka šeit sanāk tā, ka kaut kas ekspertīzē ir izrauts no konteksta?

Artūrs Kučs: Kā, kāpēc, kādā ziņā?

cilvēktiesību eksperts un zināt ļoti labi par pilsoniskās sabiedrības veidošanos Latvijā. Un jums ir zināms, ka pilsoniskai sabiedrībai, pie kuras es sevi pieskaitu, ir tā teikt, tāda kā loma veicināt sabiedrisko domu un tai skaitā arī ietekmi uz politiku. Vai jūs pieņemat, ka es ar šīm te publikācijām

tieši esmu vēlējies veicināt šo sabiedrisko domu, ietekmi uz politiku, gluži kā "sargsuns" norādot uz valsti nesakārtotām lietām un nepabeigtiem procesiem?

Artūrs Kučs: Tādā gadījumā, šinī gadījumā, tādā veidā par šādiem, iekļaujot

kinуть Латвию. Если вы не хотите больших неприятностей, лучше сделайте это добровольно, господа."

Tāpat, teiksim, arī šajā rakstā, "поторопитесь, а то латышскому долготерпению может прийти конец, и тогда уже вам придется плохо".

Līga Muzikante: Sakiet, lūdzu, kas ir šī raksta autors?

Artūrs Kučs: Šī raksta autors ir tāpat, šis te Revolucionārās kontaktpavienības... Viņš ir publicēts laikrakstā.

Līga Muzikante: Autors ir Boriss Stomahins. Kādas valsts pilsonis viņš ir?

Artūrs Kučs: To es nemāku pateikt.

Līga Muzikante: Tur ir rakstīts, ja jūs rūpīgi apskatīsities – tad tur ir tieši rakstīts: Boriss Stomahin, Rossiija.

Artūrs Kučs: Bet fakts ir publicēts laikrakstā "DDD". Un runa ir par Latvijas, nenoliedzami.

Klausītāji zālē smejas.

Artūrs Kučs: Neiet runa par Krievijas pilsoni.

Līga Muzikante: Kas ir nenoliedzami? Saprotiet, jūs mani šobrīd apvainojat nacionālā naida kurināšanā. Es savā vadītajā laikrakstā, konkrēti, šajā pielikumā – tas pat nav laikraksts kā tāds patstāvīgs, viņš tiek ievietots latviešu valodā iznākošajā laikrakstā iekšā... Es esmu publicējusi Krievijas pilsoņa, Krievijā dzīvojoša etniskā krieva domas. Tad kādā veidā es varēju šo te nacionālo naidu kurināt, ja tās ir citas tautas domas, citas tautības piederīgā domas, starp citu, par okupantiem Latvijā?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā tas ir tikai viens no rakstiem, ko es nocītēju. Man tika lūgta ekspertīze par visām publikācijām, neatkarīgi no publikācijas autora. Par visām šinī, teiksim, ievietotajām publikācijām, par to, teiksim, tas ir tāpēc, kāpēc bija šis citāts.

Līga Muzikante: Citējiet kaut ko citu, ja jūs uzskatāt, ka šis citāts uz manu jautājumu neattiecas.

Artūrs Kučs: Es nemāku pateikt, cik daudz jūs kā avīzes redaktore... Jums ir atbildība, es domāju, kā avīzes redaktorei par to, kas tiek publicēts.

Līga Muzikante: Jā, man ir atbildība. Man ir atbildība, un es jums varu atbildēt uz jūsu repliku, es esmu, tā teikt, ievērojusi likumu, un es esmu nevainīga. Bet jūsu ekspertīzes rezultātā es šobrīd tieku tiesāta. Tādēļ jums ir jāatbild par savas ekspertīzes secinājumiem! Un tādēļ es no

jums prasu, pieprasu šo konkrēto atbildību.

Artūrs Kučs: Tātad es nocītēju vienu šo rakstu, par to man arī ekspertīzē bija [frāze, ko nevar saprast]. Tātad...

Līga Muzikante: Tātad tas, ka viņš ir krievs, Krievijā dzīvojošs, kurš izsakās par okupantiem, – tas lomu, jūsuprāt, nespēlē?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā jūs domājat par autoru, šinī gadījumā mēs runājam par to grupas, cilvēkiem, kas šo laikrakstu, attiecībā uz kuriem, teiksim, tas ietekmē viņus, šo grupu.

Līga Muzikante: Sakiet, vai ir kādas problēmas tiem cilvēkiem izlasīt, šeit, es parādu godājamam ekspertam bildi – Boriss Stomahin, Rossiija. Vai kādas problēmas šiem te cilvēkiem, kuri lasa šo te laikrakstu, – latviešiem vai krieviem – ir izlasīt to, ka viņš ir no Krievijas?

Artūrs Kučs: Es neatzistu jūsu uzskatus. Tad ir vēl citi raksti, tas nebija vienīgais.

Līga Muzikante: Man ir jautājums tāds. Jūs esat ekspertīzē rakstījis tādu apgalvojumu. Tātad, manuprāt, tas būs tagad par 2005.gada 12.jūlijā veikto ekspertīzi, kur ir, manuprāt, runa par Aivara Gardam rakstu "Milu krievus, nemilu kolonizatorus". Un šeit jūs rakstāt: "Autors ar retoriskiem paņēmieniem vēlas mikstināt savu negatīvo nostāju pret etnisko grupu kā tādu, atbalstot tēzi, ka katrai etniskai grupai ir jādzīvo savā teritorijā." Pēc kādiem principiem jūs noteicāt to, ka Aivaram Gardam ir kāda negatīva nostāja pret etnisko grupu kā tādu? Un pret kuru etnisko grupu kā tādu?

Artūrs Kučs: Tas izrietēja no šī raksta.

Līga Muzikante: Lūdzu, konkretizējiet!

Artūrs Kučs: (ilgi klusē.) Te es jau sākumā nolasīju vairākus citākus. Tātad šinī gadījumā...

Līga Muzikante: Jūs nolasījāt Borisa Stomahina citātu.

Artūrs Kučs: Nē, nu arī... "Оккупантов латыши по праву считают внешними врагами латышского народа, земли и государства. В народе их по праву называют кукушонками."

Šis citāts. "Если латыши не добьются репатриации оккупантов в Россию или на "все четыре стороны", латышский народ будет уничтожен этими "раковыми клетками". Поэтому латыши справедливо требуют освобождение Латвии от своих внешних врагов."

Līga Muzikante: Jā, pareizi nolasījāt. Bet kas jums liek apgalvot, ka Aivaram Gardam ir kāda "sava negatīva nostāja" pret etnisko grupu kā tādu, ja viņš skaidri un gaiši ir uzrakstījis, ka mīl krievus?

Artūrs Kučs: Šinī gadījumā tas, kas ir no konteksta, ir, mēs paskatāmies – viņš runā, ka viņš mīl krievus, viņš runā, tātad, par krieviem ārpus, teiksim, Latvijas. Šinī gadījumā viņš arī saka, ka "русские в России и русские оккупанты в Латвии – это два разных понятия". Tātad viņš runā par krievu minoritāti Latvijā, viņš runā ļoti negatīvi.

Līga Muzikante: Vai jūs zināt, kas ir krievu minoritāte Latvijā? Kā Saeima ir, tā teikt, ratificējusi Minoritāšu konvenciju?

Artūrs Kučs: Tas nav vienīgais avots...

Līga Muzikante: Ar kādu atrunu? Vai jūs zināt, ar kādu atrunu?

Artūrs Kučs: Jā, es zinu atrunu. Tātad šie, teiksim, šie krievu tautības pilsoņi, tātad ē... krievu tautības pilsoņi, tātad citas etniskās izcelsmes tātad ir šiem cilvēkiem.

Līga Muzikante: Tātad varētu teikt tā, ka nepilsoņi nav pielīdzināmi minoritātei, etniskajām minoritātēm Latvijā?

Artūrs Kučs: Šis ir ļoti tāds stridīgs jautājums.

Līga Muzikante: Es jums konkrēti jautāju! Godātais eksperta kungs, es jums konkrēti jautāju – konkrēti par Saeimā ratificēto konvenciju par minoritātēm, kurā ir ļoti konkrēta atruna. Kāda ir šī te atruna?

Artūrs Kučs: Es jau pateicu, ka tie ir citu etnisko grupu pārstāvji, kuri ir Latvijas pilsoņi.

Līga Muzikante: Sakiet,

lūdzu, vai tādā gadījumā mēs nonākam pretrunā, ka jūs sakāt: "savu negatīvo nostāju," un tad jūs tur citējāt kaut ko. Ko jūs vispār – es, godīgi sakot, neko nesaprotu, ko jūs gribējāt ar to pateikt? Pret ko tad Aivaram Gardam ir šī te "negatīvā nostāja"? Kura tad ir tā etniskā grupa, pret kuru ir šī te "negatīvā nostāja"?

Artūrs Kučs: Tātad, tie ir krievu tautības cilvēki.

Līga Muzikante: Krievu tautības cilvēki Latvijā, arī Latvijas pavalstnieki?

Artūrs Kučs: Ari Latvijas pavalstnieki.

Līga Muzikante: Kur tas ir rakstīts?

Artūrs Kučs: Nu tātad viņš runā par "оккупанты Латвии"... (kaut ko nervozi meklē savās piezīmēs) Par okupantiem tātad...

Līga Muzikante: Tātad? Varbūt es jums palīdzēju – nolasīšu latviski?

Artūrs Kučs: "Не защищать несуществующие права русских за рубежом, а взять своих "кукушенков" обратно в Россию." Šeit ir runa par krieviem, ne tikai par okupantiem.

Līga Muzikante: Vai jūs saprotat, ka cilvēkam nav tikai etniskā piederība, izcelšanās, bet arī valstiskā izcelšanās?

Artūrs Kučs: Protams, ja mēs runājam par nacionālo izcelšanos.

Līga Muzikante: Nē, ja mēs runājam par valstisko izcelšanos. Es to saprotu tā, ka okupantam nav svarīga etniskā izcelšanās – okupantam svarīga ir valstiskā izcelšanās.

Artūrs Kučs: Nedomāju, ka tas būtu tikai, katrā ziņā...

Līga Muzikante: Tātad jūs gribat teikt, ka visi krievi ir okupanti?

Artūrs Kučs: Es to negribu teikt.

Klausītāji zālē smejas.

Līga Muzikante: Jūs mudināt mūs tā domāt, mani tā uzskatīt, ka jūs tā domājat.

Artūrs Kučs: Es teicu, ka šīs publikācijas ietvaros iet runa par... ❖

Turpinājums sekos

Vērot tiesas sēdi klātienē un morāli atbalstīt tiesājamajos bija ieradies arī Latvijas Nacionālās frontes dibinātājs Viktors Mūrnieks (otrais no kreisās).

Līga Muzikante: Nu, ja jūs sakāt, ka ir vairākas publikācijas, kur mēs sakām – ar likuma spēku, citās publikācijās – nē? Vai tik tiešām man katrā publikācijā, ar katru intervējamo personu ir šī te pentere jārunā, ka ar likuma spēku, ja lasītājam tāpat ir skaidrs, ka ar likuma spēku?

Artūrs Kučs: Nu, ja viņi, teiksim... Nu katrā ziņā es domāju, ka atsevišķi izteikumi, kuri kā redaktorei... ja tiek atklāti draudēts šīs tautības iedzīvotājiem, tiek atklāti pausta neiecietība, tad es uzskatu, ka... [frāze, ko nevar saprast].

Līga Muzikante: Jūs esat noteikti dzirdējis kā

šādus, tā teikt, izteikumus, kas vērsti pret citas tautības personām – tādā veidā...

Līga Muzikante: Tad kuri būtu tie izteikumi, kas ir vērsti pret citas tautības personām?

Artūrs Kučs: Kā neiecietība.

Līga Muzikante: Neiecietība, kas ir vēsta pret citas tautības pārstāvjiem?

Artūrs Kučs: Mēs runājam par – kaut vai par šo, kaut vai šis te rakstiņš "Обращение Революционного контактного объединения к русским гражданам и негражданам Латвии". Русские, приехавшие после 1940 года являются оккупантами, и должны по-

VIDEDOKLIS

PAR ABRENES ATDOŠANU – NOŠAUŠANA VAI PAKĀRŠANA?

Nesaprotu, kas notiek to valstu augstāko amatpersonu galvās, kuras steigā un slepenībā no tautas gatavo pasaules praksē **vēl nepieredzētu, vissmagāko un viszemiskāko nodevību pret savu Latvijas valsti**

Vilhelms Klincāns

un tautu, uzdāvinot valsts teritorijas sešus pagastus un Abrenes pilsētu ar svarīgu dzelzceļa mezglu kā pateicību tiem, kas okupēja, slepkavoja, deportēja un citādi nīdēja latviešu tautu. **Par tik smagu noziegumu vainīgās amatpersonas var nopelnīt Latvijas Republikas Speciālā Tribūnāla,** kas, iespējams, var tikt veidots, **piesprieštu nāvessodu pakārot, jo nošaušana tādiem būtu pārāk liels pagodinājums.**

Latvija ar Abrenes novada atdošanu un atteikšanos no Latvijas-Krievijas 1920.gada Miera līguma būs ne tikai zaudējusi teritorijas daļu, 1918.gada valstisko pēcteci ar visām no tā izrietošajām negatīvajām tiesiskajām sekām, bet arī kļuvusi par Ginesa rekordisti kā visnodevīgāko, glēvāko un zemiskāko valsts augstāko amatpersonu paraugu. Abrenes novada atdošanas noziegumam noilguma nevar būt, un LR Speciālās Tiesas (Tribunāla) priekšā būs jastājas gan nodevīgā līguma parakstītājiem, gan to institūciju amatpersonām, kuru pienākumos ie-

tilpa nodevības novēršana. Sadams Huseins, varas apreibināts un cerēdams uz ilgu valdīšanu, vajāja savus pretiniekus, tomēr nebija tik zemisks nodevējs, kas ienaidniekam uzdāvina savas valsts teritorijas daļu un nodod savu tautu, kādi mūsējie ir kangari, – bet vienalga viņš tika pakārts, nevis nošauts. Šī mācība būtu jāņem vērā arī pašreizējiem no varas un naudas apreibušajiem, nedomājošā pūļa ievēlētajiem Latvijas varturiem.

Ja Eiropas Savienības komisāri un citi rietumvalstu kungi grib sakārtot Austrumu robežas, bet Krievija – tikt pie Rietumu labumiem, vai otrādi, tad lai to nedara uz Latvijas teritorijas daļas zaudēšanas rēķina, nogrūžot mūsu glēvos un aprobežotos varturus uz nodevības ceļa, bet gan uz starptautisko likumu pamata. Lai Latvijai palīdz atgūt nolaupītās teritorijas daļu, ko rietumvalstu nodevīgās politikas rezultātā Latvija zaudēja. Vai VVF pietiks prāta šovasar no sava augstā amata aiziet ar godu, nevis dzīvot ar smagas nodevības nastu un gaidīt sodu par to?

Diemžēl starp latviešiem nav mazums tādu “salmu

pakaušu”, kuri teic, ka viņiem tā Abrene, par kuru mūsu vectēvi lēja asinis, nesot vajadzīga. Vēl vairāk ir tādu tautiešu, kuriem viss vienalga, kas notiek ar Latviju un latviešiem.

Prieks par tādiem latviešu uzņēmējiem, kuri Abrenes novadu redz kā perspektīvu vietu uzņēmējdarbībai!

Cerībā uz saprāta uzvaru,

Vilhelms KLINCĀNS
LNF biedrs, zemessargs

GUSTAVA CELMIŅA CENTRA PAZIŅOJUMS

Gustava Celmiņa centrs aicina uz tikšanos
Ikšķiles tautas namā
7.janvārī plkst. 12.00.

Sīkāka informācija pa tālruni: 2 9744468
Igors Šiškins

DOMU UN UZSKATU “NOZIEGUMI”

◀ 2. lpp.

Vācijas valdība lepojas ar savu realizēto disidentu vajāšanu. Gluži kā kareivji lepojas ar medaļām, tā lepi izrāda pierādījumus cilvēktiesību pārkāpumiem. Katra veiksmīgi realizēta vajāšana Orvela stilā tiek uzskaitīta oficiālajā atskaitē – “Federālajā Konstitūcijas tiesā”. Apsūdzības publicē pat internetā – arī angļu valodā. Vācija ir spiesta tā rīkoties, lai, neskatoties uz tās “melno ģimi”, visi to uzskatītu par “paklausīgu” balto avi.

Austrijas piemērs parāda, kas notiek, ja kāds, kuru tur aizdomās par tieksmi uz revizionismu, tiek ievēlēts valdībā. Iedomājieties, kas notiktu, ja Vācijas valsts virs pasludinātu represiju beigas un no sabiedriskajiem fondiem atbalstītu revizionistu pētījumus. Kā Lečs Valesa (1983.gadā ieguva Nobela miera prēmiju – *red.piez.*) pirms desmit gadiem teica: “Pasaule ir atradusi veidu, kā vienreiz un par visām reizēm nodrošināties, ka Vācija vairs nekad nešūpos laivu.”

Skaidrs, ka vēsturiskais revizionisms ir priekšvēstnesis politiskajam revizionismam, jo tieši tā ir noticis jau iepriekš. Vācija sev un pasaulei pierādīja, ka nespēja atrisināt jautājumus, kas saistīti ar atbildību par Pirmo pasaules karu, tādēļ 30-to gadu politiskais revizionisms bija loģisks iznākums. Kas cits, ja ne sabiedroto reakcija uz politisko revizionismu, bija Otrais pasaules karš – Pirmā pasaules kara sekas. 1939.gadā Vācijā vēl nebija noticis tā sauktais “holokausts”. Vienīgais, ko tā bija izdarījusi, – pirms 25 gadiem bija piedalījusies Pirmajā pasaules karā. Tas bija pietiekams iemesls, lai pasaule Vācijai uzspiestu istu holokaustu.

Vai medijiem un pasaules varas uzurpatoriem šodien būtu daudz vieglāk uzsākt konfliktu ar Vāciju, ja, salīdzinot ar 30.gadiem, šodienas Vācijas tēls ir daudz sliktāks? Vāciju nosētu ar atombumbām – lūk, kas notiktu šodien.

To visu ņemot vērā, vai Vācijai šodien ir izvēle? Nē. Tādēļ ļaujiet man atkārtoti uzsvert: kaut gan es vēlētos, lai Vācijā būtu vairāk politiku ar mugurkaulu, saprotu, ka tādi cilvēki ilgi nespētu būt pie varas. Parīzē, Londonā, Vašingtonā un Telavivā globālajai elitei ir vara, kas miera ceļā vai kā citādi garantētu šāda valstsvīra vadītās valdības krišanu.

Lai arī kas man būtu sakāms par cilvēktiesībām, tas nav vērsts pret vāciešiem, bet gan Otrā pasaules kara uzvarētāju nācijām – īpaši globālo interešu grupām, kas tās kontrolē. Ar dzelzs ste-

kiem tās nospiedušas Vāciju ceļos - mūžīgās nožēlas pozā. “Holokausts” ir ierocis, ar kura palīdzību tie Vāciju tur mūžīgā sakāvē. “Holokausta” pieminējumi un “holokausta” muzeji ir altāri, kuru priekšā Vācijai mūžīgi sevi jāšausta.

Mana liecinieka-eksperta pieredze

Mana iniciācija Vācijas tieslietu sistēmā notika kādudien Vācijas tiesas zālē, kad biju izsaukts kā liecinieks-eksperts. Mans stāsts sākas šeit, jo drīz kļuva par dzeloni tiesnešu un prokuroru pēcpusēs.

Vācijas Kriminālprocesa 244.panta 3.daļa ļauj tiesnešiem noraidīt pierādījumus vai liecību, ja pierādāmā lieta ir vispārzināma. Todi vien vācu tiesneši šos pan-

“Šodien prokurori tāpat kā tiesneši, apspriežoties ar aizstāvības advokātiem, atklāti atzīst, ka “Aušvices noliedzēju tiesas” ir politiskas prāvas, kuru rezultāts ir jau iepriekš zināms.”

tus interpretēja tā, ka pierādījumi vai liecība, ar kuras palīdzību aizstāvība mēģināja uzsākt disputu par tā saukto “holokaustu”, netika atļauta, jo “holokausts” esot pierādīts fakts un tādēļ vispārzināma lieta.

Tomēr 244.pants noteic, ka tiesas zālē uzrādītie pierādījumi var tikt noraidīti tikai tad, ja šāda liecība ir “pilnīgi neatbilstoša”. Kas attiecas uz liecinieka-eksperta liecību, to var uzskatīt par “pilnīgi neatbilstošu” tikai tad, ja eksperts ir pilnīgi nekompetents vai arī bez kādas pieredzes jomā, kurā viņam jāsniedz atzinums, vai arī liecināšanas brīdī viņš ir pilnīgi nespējīgs atbildēt uz jautājumiem (piemēram, pilnīgi piedzēries vai nepieskaitāms). Turklāt, ņemot vērā likumu, “vispārzināmības” kritēriju var nepiemērot gadījumos, ja parādās jauni pierādījumi, kas aizstāj tos, kas jau ir tiesas rīcībā.

Visus gadus kopš Otrā pasaules kara, tiesai nav nevienas zinātniska vai tehniska eksperta liecības, kas pierādītu “holokausta” autentiskumu. Šāda eksperta liecība ne tikai dotu jaunus pierādījumus, bet tā aizstātu līdzšinējos.

Kas notiek, ja Vācijas tiesa un prokurori nerīkojas un par spīti aizstāvības prasībai neuzrāda eksperta liecību? Tādā gadījumā Vācijas krimināllikums dod aizstāvībai iespēju iesniegt savus pierādījumus, veicot savu ekspertīzi. 1991.gada vasarā saņēmu šādu uzdevumu no pilnvarotā aizstāvja Hajo Hermannā (*Hajo Hermann*). 1992.gada sākumā biju pabeidzis ekspertīzi un saņēmu uzaicinājumus no juristiem liecināt kā ekspertam vairākās tiesu sēdēs, kuras skatīja revizionistu lietas.

Tiesneši krita panikā,

kad bija jākonfrontē ar mani kā ekspertu, jo nevarēja atrast nevienu likumīgu veidu, lai noraidītu manas liecības. Starp citu manas liecības-ekspertīzes radija jaunu pierādījumu materiālu un kvalitatīvi pārspēja visas iepriekš sniegtās.

Bija interesanti vērot, kā tiesneši negodīgi pārkāpa likumu, cenšoties mani izslēgt no procesa. Viens no tiesnešiem pat pārtrauca procesu, lai apspriestos ar valdības pārstāvjiem Bonnā – tas īpaši būtu pieminams, runājot par Vācijas tiesnešu politisko “neatkarību”. Galu galā tiesnesis manu liecību noraidīja, pamatojoties uz argumentu, ka “holokausts” esot “vispārzināms fakts”. Cits tiesnesis norādīja, ka ķīmiķa diploms – mans akadēmiskais grāds – ir tik grūti iegūs-

1990-to gadu sākumā pārstāvēja revizionistu aizstāvību, tiesnesis par savu nostāju bija atklātāks: *“Protams, jūs taču necerat, ka jūs ekspertā slēdziens tiks ņemts vērā. Protams, jūs zināt, ka šai tiesai ir politisks uzdevums. Mums izvirzītais uzdevums liek bez kādiem izņēmumiem apsūdzēt un notiesāt ikvienu, kurš uzdrošinās izteikt šaubas par gāzes kamerām. Jums nekad nebūs iespēja publiskot savus pierādījumus.”*

Pilnvarotais aizstāvis Gebels par šo gadījumu man pastāstīja 1992.gada 22.jūlijā, “atklāšanas” fāzē tiesai, uz kuru biju uzaicināts kā liecinieks-eksperts. Viņš to darija, lai man skaidri pateiktu, ka mūsu taktika – “vērā ņemamu, jaunu, mūsdienīgu pierādījumu” nodošana tiesai varētu būt nesekmīga. Vācijas tiesām obligāti jānoklusē visi attaisnojošie pierādījumi “holokausta” lietās un jānoraida eksperti bez to uzklausīšanas. ❖

Turpinājums sekos

¹ **Germars Rudolfs** (*Germar Rudolf*) – dzimis 1964.gada 29.oktobrī Līmburgā. Bonnas Universitātē ieguvis ķīmijas diplomu. Pēc militārdienesta, beidzot studijas aspirantūrā, G.Rudolfs kādu laiku strādāja Maksa Planka Institutā. Šajā laikā tapa darbs ar nosaukumu “Pārskats par cianīda maisījumu sastāvu un pārbaudi Aušvices gāzes kamerās”, kas tapa pēc Diseldorfas pilnvarotā aizstāvja Hajo Hermannā pasūtījuma. Hermanns Rudolfa pētījumu izmantoja Otto Rensta Remera aizstāvībai. Pētījumā Rudolfs skaidro, ka viņam izdevies iegūt paraugus no Aušvices gāzes kameru ķieģeļiem, kuros cianīda klātbūtne ir ārkārtīgi niecīga. Secinājumi liek pamatoti apšaubīt gāzes kameru darbību.

1993.gadā G.Rudolfs tika izslēgts no Maksa Planka Institutā par institūta vārda nelietīgu izmantošanu, lai iegūtu paraugus no Aušvices gāzes kamerām. Kopš tā laika viņš strādā kā padomnieks, eksperts lietās par holokausta apmēra apšaubīšanu.

1997.gadā kļuva par vēsturiskā zinātniskā žurnāla “Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung” redaktoru.

1999.gadā emigrēja uz ASV, kur nodarbojas ar vēsturisko materiālu pētniecību un sagatavošanu zinātniskajam žurnālam “The Revisionist”.

² **Revizionisms** – kritiska vēsturisko faktu pārskatīšana, to pārrakstīšana, balstoties uz jaunatklātu informāciju. Tiek pieņemts, ka tradicionālie vēsturiskie pieņēmumi ne vienmēr atbilst patiesībai.

³ **“Domu/uzskatu noziegumi”** – Dž.Orvela novele “1984” parādīts, kā valdība kontrolē ne tikai vārdus un darbus, bet arī cilvēku domas, nepieņemamākajām no tām piekarot birku **“domu noziegums”**. Orvela grāmatas galvenais varonis Vinstons Smits savā dienasgrāmatā raksta: “Domu noziegumi neizraisa nāvi: domu noziegumi IR nāve.”

NOTIKUMI IRĀKĀ

Aivars GEDROICS

Nesenos notikumus Irākā kā nav atstājis bez ievēribas teju neviens Latvijas iedzīvotājs – proti, šā gada decembri Irākā gāja bojā divi Latvijas armijas karavīri un pāris dienas pirms Jaungada ar nāvi tika sodīts bijušais Irākas prezidents Sadams Huseins. Kā šos notikumus lai uztver no latviešu patriotu viedokļa?

Lai cik nepatīkami to būtu atzīt, tomēr jākonstatē bēdīgs fakts – šie divi puīši no Latvijas saņēma tādu “algu”, kāda bieži vien tiek “izmaksāta” tiem karavīriem, kas kā iebrucēji (okupanti), ar ieročiem rokās, ierodas citas valsts teritorijā, un nav būtiski, kā tie tiek nosaukti – par *miēra nesējiem*, *brālīgās palīdzības sniedzējiem* (tā padomju laikos dēvēja PSRS armijas karavīrus Afganistānā) vai vēl kaut kādā skaidrā segvārdā. Vietējiem iedzīvotājiem nav arī būtiski, zem kāda karoga un kādās formās tērpti tie viņu zemi bradā. Jebkurā gadījumā svešie tiek uztverti kā nevēlami svešķermeņi, “vēža sūnas”, no kurām katra pamattauta cenšas atbrīvoties, ja tā negrib tikt iznīcināta. Tāpēc pilnīgi loģiski, ka katrs krietns irākiēts cenšas tiem kaitēt, kā vien var, netaisot garām iespēju viņus arī fiziski iznīcināt. Lūk, tas tad arī notika ar šiem diviem puīšiem no Latvijas.

Var vienīgi pabrīnīties, ka vairāku gadu laikā, kamēr Irākā atrodas “ierobežotais kontingents no Latvijas”, bojā gājuši vēl tikai trīs puīši. Laikam Tas Kungs debesis tiešām mūsu tautiešus žēlo vairāk nekā citu tautību kareivjus, cerot, ka varbūt apdomāsies un brauks beidzot mājās. Vai tiešām bojāgājušo

skaitam jāsasniedz skaitli, kas rakstāms vismaz ar diviem, varbūt pat ar trim cipariem, lai pie prāta nāktu?

Ja jau kādam ļoti gribas karot, lai tad vismaz dodas palīgā čečenu tautai cīņā pret Krievijas agresiju, vai arī brauc uz to pašu Irāku – tikai, nevis lai palīdzētu okupēt šo zemi, bet gan atbrīvotu to no ārvalstu agresoriem. Lūk, tas būtu slavas cienīgs darbs, kā veikšanai varētu cerēt arī uz Vissaugstā palīdzību un svētību! Un visbeidzot, ja kāds mēģina aizbildināties ar to, ka dodas uz Irāku, lai atrisinātu materiāla rakstura problēmas, tad var viņam indīgi pajautāt: “Vai tu, vecīt, negribētu labāk piepelnīties ar pasūtījuma slepkavību veikšanu – arī taču ienesīgs amats, turklāt vēl adrenalīnu asinīs uzdzien?” Jāsaprot vienreiz, ka ne jau viss ir mērāms naudas izteiksmē, un, lai cik arī solītu par nekrietna darba

valsts sadalīšanā pēc etniskajām grupām, katrai atvēlot savu teritoriju un ļaujot pašai sev izvēlēties valdnieku. Tas netika izdarīts. Rezultāts likumsakarīgs – kari un etniskās nesaskaņas, ievainotie un bojāgājušie. Taču akli maldās tie, kas domā (tic), ka ASV un sabiedrotie tiešām iebruka Irākā, lai izbeigtu savstarpējo asinsizliešanu, vai lai atrastu masu iznīcināšanas ieročus, kuri it kā bija Huseina rīcībā. Pilnīgi pretēji – **ja šādi ieroči Huseinam tiešām būtu**, tad visticamāk **viņa valstij neviens agresors neuzdrošinātos kļūpt virsū**, jo baidītos par sekām, kas tādā gadījumā piemēklētu pašu.

Šajā kontekstā kļūst labi saprotama Irākas kaimiņvalsts Irānas vēlme iegūt savā īpašumā atomieročus – ne jau, lai kādam uzbruktu, bet gan, lai aizsargātos no potenciālās ASV un Izraēlas agresijas. Ne jau velti

“Laikam Tas Kungs debesis tiešām mūsu tautiešus žēlo vairāk nekā citu tautību kareivjus, cerot, ka varbūt apdomāsies un brauks beidzot mājās.”

veikšanu, normāls, godīgs cilvēks labprātīgi nekad to neuzņemties darīt!

Tagad par Sadamu Huseinu un viņam piespriešot sodu. Protams, nebija šis cilvēks nekāds eņģēlītis, pietiekami grēku bija uz viņa sirdsapziņas. Tāpat nav noliedzams tas, ka pašā Irākā netrūka cilvēku, kas vēlējas viņa nāvi. Tas ir arī saprotams, zinot, ka šis valsts teritorijā ilgus gadus spiestas dzīvot kopā trīs etniski nedraudzīgas grupas: sunnīti, šiīti un kurdī. Šādas valstis, kā likums, nekad nav politiski stabilas, un, lai kuras cilts valdnieks tajā valdītu, pārējās ciltis būs nemierā jau ar to vien, ka pie varas nav viņējais cilvēks. Jā, Huseins savus tautiešus – sunnītus vērtēja augstāk par šiītiem un kurdīem, viņš arī cīnījās pret tiem, kas pretojās viņa piekoptajai politikai.

Saprātīgs risinājums šādā situācijā būtu Irākas

paruna saka: “Ja gribi mieru, gatavojies karam!” Šajā gadījumā jākonstatē, ka Huseina režīms bija slikti gatavojies karam, turklāt, tad pārvaldīto valsti plosīja iekšējās nesaskaņas iedzīvotāju starpā, tāpēc amerikāņiem beidzot to izdevās iekarot un daļēji pakļaut, lai gan partizānu karš pret iebrucējiem, kā mēs to redzam un dzirdam ikdienā, joprojām turpinās. Un, kas attiecas uz pašu Sadamu Huseinu, tad skaidrs, ka viņš jaunajai varai – okupantiem un to pakalpiņiem – traucēja, tāpēc viņš bija jādabū pie malas un jāstoda ar nāvi. Te nu atkal jāatceras “tautu tēva” Staļina spārnotais teiciens lielo *tīrīšanu* laikā: “Būtu tikai cilvēks – pantu, ko viņam *piešūt*, vienmēr var atrast.” Tā tas notika arī ar Huseinu. Ja viņš nebūtu bijis vainīgs 148 kurdu nogalināšanā, gan jau atrastu vēl kādus grēkus, bet gala rezultāts no

tā nemainītos. Bez tam, kas tad bija tiesneši? Formāli it kā Irākas kara tribunāls, bet būtībā tie bija okupantu režīma ielikteņi – marionetes, kas paklausīgi izpildīja savu aizokeāna saimnieku – ASV okupantu, aiz kuriem stāvēja mafiozās cionistu-masonu ložas, rikojumu, proti, **jebkādiem līdzekļiem likvidēt Huseinu** – *piešūt* viņam vienalga ko, lai tikai būtu pamats viņu sodīt ar nāvi. Un tas nekas, ka pašu izdarīto noziegumu skaits desmit vai pat simtkārtīgi pārsniedz tos, par kuriem viņi grasās tiesāt savus upurus. Pareizi jautāja kāds internetportāla *Kavkazcenter* korespondents, “vai tiešām bija vērts nogalināt 650 000 irākiešu tikai tādēļ, lai sodītu un pakārtu Huseinu par 148 citu irākiešu nogalināšanu?”

Tomēr neviens prātīgs cilvēks nedomā, ka karš tika uzsākts Huseina sodīšanas dēļ. Iemesls tam bija pavisam cits – **milzīgā Irākas naftas krājumi**, kas kā baldriāns kaķus vilināja ASV varturus, jo pašu naftas krājumi strauji tuvojas beigām, bet Huseins jau nu gan, būdams pie varas, atšķirībā no viena otra sava kolēģa kaimiņvalstīs, nekad nepiekrīstot tos par simbolisku cenu pārdot ārzemniekiem. Tāpēc viņš tika likvidēts. Šai “Huseina prāvai” ir daudz kopīga ar bēdīgi slaveno “Nirnbargas prāvu” gan tiesājamo un tiesnešu statusa, gan piespriešot soda ziņā. Sadams Huseins savu pēdējo dzīves mirkli sagaidīja godam, nenožēlodams grēkus un nelūgdams nevienam piedošanu, bet gan lamādams un nolādēdams okupantus, līdz pēdējam elpas vilcienam aicinot tautu sacelties un padzīt tos no irākiešu zemes. Par to viņš nenoliedzami pelna apbrīnu un uzslavu no jebkurai tautai un rasei piederīga patriota puses! Vai Latviešu tautā būtu daudz tādu varoņu?

PAR VISU RASU UN TAUTU TIESĪBĀM BŪT SAIMNIEKIEM SAVĀ ZĒMĒ – CĪNAI SVEIKS!!!

LASĪTĀJU VĒSTULES

KRIEVISKUMS

“RĪGAS SATIKSMES” PASĀKUMĀ

Vai mūsu valstī jau ir divvalodība?

09.12.2006. piedalījos saviesīgajā pasākumā viesnīcā “Reval” (bij. viesnīca “Latvija” Brīvības ielā) telpās “Rīgas Satiksmes” organizētajā darbinieku apbalvošanas ceremonijā. Šo vakaru vadīja divas valodās pamišus – krievu un latviešu. Latviski – vīrietis un krieviski – sieviete.

Rakstu tāpēc, ka gan es, gan apkārt stāvošie latvieši sašutumā bija pārsteigti, bet savā glēvumā skaļi neprotestēja. Manu vienīgo, skaļāko protestu noslēpēja mikrofonā skaļi ķērcošā krieviete. Kāpēc mums tas savā valstī bija jāklaušās, ja oficiāli par vienīgo valsts valodu ir pieņemta latviešu valoda? Kāpēc mums bija jāizjūt šāds diskomforts? Vai tāpēc, ka reāli dzīvē krievu masa pārmāc mūs? Jā, tā ir realitāte.

“Rīgas Satiksmes” darbinieki strādā apkalpojošā sfērā, un viņiem visiem ir jāzina latviešu valoda un tajā jārunā. “Rīgas Satiksmes” valdes priekšsēdētājs ir latvietis **Leons Bemhens**.

Piemērs Bemhena kungam būtu **Pēteris Simaša kungs**, kurš pēc tautības nav latvietis, bet autobusu parkā “Imanta” rīkoja šādus vakarus latviskā gaisotnē. Vakarā vadītājs un viņš pats

mūs sveica latviski, kaut gan lielākā daļa vakara viesu bija krievvalodīgie, kā jau tas Latvijā ir – krievi te ir vairākumā, turklāt pārmācošā vairākumā. Paldies viņam par to. Arī barikāžu dienās, strādājot autobusu parkā Vestienas ielā, viņš uz pirmo manu lūgumu iedalīja līdzekļus un transportu, lai varētu paēdināt barikāžu dalībniekus Ulbrokā. Citi, arī latvieši vadošos posteņos, tad stāvēja malā, noraidīti – sak, no kuras puses vējš pūtīs...

“Rīgas Satiksmē” vēl arvien mudžēt mudž no darbiniekiem, kuri ne vārda neprot latviski – autobusa šoferis **Galuzo** (varbūt jau ir arī Latvijas pilsonis), **Meļņiks** – Satiksmes drošības vadošā persona, **Šibajeva Irina**, kura vienmēr pamānās pamukt, kad ierodas valodas inspektors (kāds iztaipīgs latvietis viņu brīdina, ja ne vadošais darbinieks pats), utt.

Vai nākošgad sagaidāms, ka šādu vakaru vadīs krieviski un latviešiem pārtulkos? Uz to pusi velk.

Kolektīvā latvisku vai krievisku gaisotni nosaka tā vadītājs, tam piemērs Simaša kungs. Bemhena kungs, ņemiet šo piemēru un realizējiet dzīvē!

Ar cieņu –

Valentīna Pozņaka
Bauskas rajonā

Cienītā “DDD” redakcija!

Priecājos, ka vēl turas tāda avīze – “DDD”, kura publicē patiesības, no kurām pārējie Latvijas masu informācijas līdzekļi izvairās. Nosūtu jums savu lasītāja viedokli.

Čekas “maisu” staipīšana

Ļoti interesantas izdarības notiek ar šiem “maisiem”. Katrā ziņā pirms 15 gadiem šo saturu publicēt bija daudz bīstamāk nekā tagad, jo tad trešās atmodas organizatori un izpildītāji bija lielā ziņā. Bruka milzīga impērija, un pārstrukturēšanās rezultātus neņemās prognozēt. Juridiski tas nav strupceļš, kā apgalvo prezidente, jo viņus neviens netaisās tiesāt. VDK ārstata darbībā iesaistīto personu slogs būs viņu pašu sirdsapziņa. Prezi-

dentis noraidošā attieksme pret publicēšanu izskatās pēc viņai uzspiestas rīcības.

Lielākā nelaime tai sistēmai (VDK) būs tā, ka varēs nojaust viņu darbības principus un metodes, kas daļēji turpinās arī tagad. Daļējs Latvijas VDK štata darbinieku saraksts taču tika publicēts, un viss kārtībā. Cilvēki izlasīja un miers. Interesanti, kas bija tajos “maisos”, kurus 1991.gada 23.augusta vēlā vakarā, ap plkst. 23.00 pie VDK durvīm Stabu un Brīvības ielas stūrī iekrāmēja vairākās “Volgās” un lielā ātrumā aizveda Juglas virzienā.

Jāpublicē noteikti, kamēr vēl ir ko publicēt, lai tie, kas tagad ir pie varas, padomā par savu rīcību un tās sekām nākotnē.

Ziedonis Kļaviņš, Rīgā

P.S. Novēlu izturību un veiksmi jaunajā 2007.gadā!

Zvanot pa tālruni: **9006082**, (reizēm grūtības ar savienojumu var rasties mobilā operatora Tele2 pakalpojumu lietotājiem) jūs ziedojat **1 latu** laikrakstam “DDD”. Veicināt plašāku “DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams arī, pārskaitot ziedojumu uz Latvijas Nacionālās frontes kontu **Latvijas Hipotēku un zemes bankā (SWIFTkods: LHZBLV22); kods: LV38LHZB1000054029001;** **Reģ.Nr. LV40008033014.** **Paldies visiem, kuri saprot un atsaucas mūsu aicinājumiem!**

VERGU PSIHOLÓĢIJAS IZCELSMES AVOTI

Jūs teiksit: nieki, kas tur ko skaidrot, – pati verdzība un varmācība apspiestajos izveido verga dvēseli. Vergs, bailēs no vēl lielākām ciešanām, ir gatavs paciest visu, ko tam liek. Vergs, zaudējis patstāvību, savu gribu bez ierunām pakārto varmākam. Ja tā tas ir... Bet, kā lai saprot to, ka pat cilvēki, kas sabiedrības priekšā dižojas ar savas personības spožumu un neatkarību, darbos tomēr apliecina tikai verdzību? Kā lai saprot Valsts prezidentes nostāju “čēkas maisu” un Abrenes jautājumus?... Vai tā nav bezierunu kalpošana varmākām? Turklāt VVF taču dzīvoja ārpus varmāku absolūtās varas loka...

PSRS un tās okupētajās teritorijās līdzpilsoņu uzrunai tika lietots vārds “to-

varišķ”. Tas ir jauks vārds, kas radies tālajos vikingu-varjagu-vorjugu laupītāju un bandītu laikos. Tas ir saliktenis, kas sastāv no vārdiem *tovar* – prece un *išķi* – meklē. Tātad “tovarišķ” laupītāju bandā bija okšķeris – mantu meklētājs, plukata bez teikšanas, bet ar pienākumu veikt “suņa” funkcijas. To tālo laiku cilvēki, apzinādamies savu apdraudētību, visu savu mantu un pat pārtiku glabāja slēptos, tāpēc laupītāju bandās “tovarišķi” bija ļoti vajadzīgi. Vergus vaņģoja paši “vorjugas”, bet mantas meklēja un nodeva “vorjugu” rīcībā “tovarišķi”. Pēc bolševiku apvērsuma Krievijā ikviens pilsonis tika uzrunāts ar vārdu “tovarišķ”. Noliūks skaidrs – lai neviens neie-

domājas, ka viņš nes sevi kādu pašvērtību, vai varētu būt brīvs... Nepiedodama mulķība, ja kāds tādus vergus, kuri palīdzēja paverdzināt arī citas tautas, sauc par “atbrīvotājiem”. To var atļauties tikai cilvēciņi, kam smadzenes “savārijušas ziepēs”.

Pēc galvenā Kremļa “vorjugas” – Staļina gribas “tovarišķ” Vilis Lācis nodeva “vorjugas” rīcībā Abrenes novadu, paldies Dievam, pēc senām “vorjugu” tradīcijām – bez aktiem un protokolliem, balstoties tikai uz laupītāju “cilvēktiesībām”. Tagad, kad pie mums un it kā arī Krievijā atjaunota demokrātiska un tiesiska valsts iekārta, šim “vorjugas” Staļina un “tovarišķa” Lāča darījumam nav nekāda likumīga pamata. Abre-

ne bija un paliek Latvijas īpašums. Ja tagadējā Krievija noraida atbildību par PSRS grēkiem, tad tā nedrīkst baroties no PSRS noziegumu augļiem! Bet visādā ziņā Krievija nav pelnījusi Abrenes novadu kā balvu par PSRS noziegumiem vai par pašreizējās Krievijas valdības liekulību!

Paliek jautājums, kāpēc “mūsu spožā personība” VVF, kuru it kā neviens nav pazemojis līdz “tovarišķa” līmenim, joprojām klanās neliēšu un varmāku priekšā un ir gatava aizmirst vēsturisko patiesību un tiesisko taisnīgumu? Kur tā vaina? Varbūt viņa kā izglītota psiholoģijas speciāliste to var paskaidrot pati? Gribētos saprast...

Andrejs KAVACIS
prāv.emeritus

PĀRDOMAS...

(Pēc daudziem gadiem...)

Vai tiešām pagājuši tik daudz gadi...?
Un ātri aizsteidzies ir laiks...?
Nez' kamdēļ daudziem smaids ir zudis sejā...?
Kā rudens diena apmācies ir vaigs...?

Jā, brīvība ir izcīnīta...
Bet vai tad daudz kas mainījies...?
Ir bagātie un nabadzīgie...
Tāpat kā tas bij' sendienās...

“Dažs pārmainījis ādas krāsu”...
“Un kļuvis hameleoniņš mazs”...
“Kur vajaga, – viņš smaida, glaimo...”
Kā tautai palīdzēt...? Daudz netiecas...

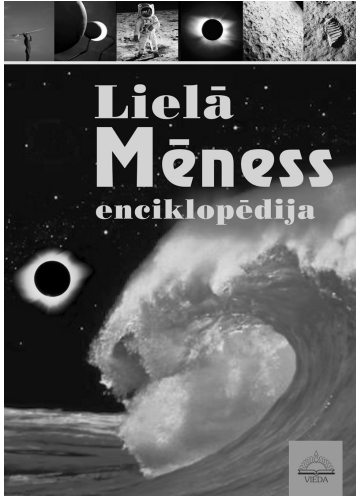
Un tad pirms katrām vēlēšanām,
Mums partiju ir daudz –
Tās sola visiem labu dzīvi –
Nāc droši balsot – būsi draugs...

Bet kad “pie portfeļa” – un ievēlēts vīrs ticis,
Tad daudzreiz aizmirst, ko ir solījis...
Varbūt viņš domā: Vācijā kāds “Fricis”...
Aiz līdzjūtības mums vēl maizi dos...?

Dievs, dod, lai pieredzam mēs laikus,
Kad liškus, mēļus projām aizslaucīs...
Jo zinām – vēsturei ir asa slotā...
Tā viņus nesaudzēs – un projām dzīs...

Ivars Silazieds
Ventspīlī

JAUNUMS!!!

PIRMO REIZI
lasītāju ricībā tiek
nodota

LIELĀ MĒNESS
ENCIKLOPĒDIJA

Viss, ko jūs gribējāt
uzzināt par Mēnesi,
bet nevarējāt atrast
grāmatu veikalu
plauktos,
viss, kas jūs vienmēr
ir interesējis un ko jūs
esat kopā vācis pa
kriptiņai,
TAGAD UN UZ
VISIEM LAIKIEM
atrodams vienā grāmatā – pašā
LIELĀKAJĀ MĒNESS
ENCIKLOPĒDIJĀ

Šajā grāmatā jūs atradīsiet daudz ieteikumu un
vērtīgu padomu attiecībā uz

- mājsaimniecību,
- mājas celtniecību un remontu,
- dārzkopību,
- organisma atveseļošanu,
- kosmetoloģiju,
- pareizu uzturu.

Grāmatā ir iekļautas ļoti interesantas ziņas par
· personības psiholoģiju,
· bērna dzimuma plānošanu.

“Lielās Mēness enciklopēdijas” lepnums ir
UNIKĀLAIS MĒNESS KALENĀRS 68 GADIEM

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu **DDD** obligāta.

Laikraksts **DDD** Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī

Rīga, 2007

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**

(Reģ.Nr. LV 40008033014)

Norēķinu kods: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22

Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**

Radaktors vietniece: **Liene APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tālrunis/fakss: **7140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA “Latgales druka”, Ofsetiespiedums, metiens 3 000, apjoms 2 x A 2

BIEDRĪBAS “ATTĪSTĪBA” OFICIĀLAIS PAZIŅOJUMS

Par kandidāta izvirzīšanu Latvijas tiesībsarga amatam

Biedrības “Attīstība” mērķis ir veicināt sabiedrības attīstību. Biedrības biedri ir dažādu profesiju pārstāvji, kuriem rūp tiesiskums Latvijā un nav pieņemams tas, ka pie varas nonāk negodīgi cilvēki, kuri savu dienesta stāvokli izmanto, lai īstenotu noziedzīgus, pret sabiedrības vairākuma interesēm verstus mērķus. Tādējādi tiek degradēta valsts pārvaldes sistēma un vairota pilsoņu neuzticība valstij.

Pašreiz Latvijas tiesībsarga amatam tiek plānots izvirzīt vairākus kandidātus – viens no tiem ir **Ringolds Balodis**. Biedrības ricībā ir informācija par R.Baloža likumpārkāpumiem, kas ir pietiekams pamats, lai R.Balodi šim amatam neizvirzītu. Ieskatam daži fakti, kas apliecina iepriekš minēto.

Ringolds Balodis Latvijas Universitātē (LU) pasniedz lekcijas Baznīcu tiesībās. Izvērtējot to saturu, LU mācību prorektors J.Krūmiņš ir norādījis: **“Sarunā ar R.Balodi š.g.14.jūlijā** (domāts 2003.gads – D.P.) **izteicu viņam mutisku aizrādījumu par neakadēmisku terminu un vārdu biežu lietošanu nodarbības laikā un par personu paze-mojošiem izteikumiem.”** LU Teoloģijas fakultātes pasniedzējs, profesors J.Sikstulis uzsvēra: **“Mani kā augstskolas pasniedzēju ar gandrīz 30 gadu stāžu šokēja lektora Ringolda Baloža valoda viņa lekcijās, tās kompozīcija un saturs.”** R.Baloža ricībā konstatēta nenormāla tieksme savas lekcijas izmantot, lai apvainotu cilvēkus, kuri publiskojuši faktus par to, kā R.Balodis, būdams Reliģisko lietu pārvaldes (RLP) priekšnieks, palīdzējis Latvijā izplatīties bīstamām sektām. Lai sabiedrība neticētu atklātībā nonākušajiem faktiem par R.Baloža noziegumiem, viņš šīs informācijas izplatītājus apmelo savās lekcijās.

Par vienu vien R.Baloža lekcijas *Baznīcu tiesībās* saturu tika ierosinātas divas krimināllietas un viena civillieta, kuru iztiesāšanas laikā R.Balodis noliedza pats sevis teikto lekcijas laikā, lai

gan viņa izteikumi ir fiksēti audioierakstā. Sevis attaisnojošus melus R.Balodis, izmantojot dažādus līdzekļus, izplatīja visā Latvijā.

Studentu auditorijā R.Balodis iznīrgājās, piemēram, par kādu Rīgas Tehniskās universitātes studentu, kas RLP bija rakstījusi iesniegumus, lai noskaidrotu dažādus ar RLP saistītus jautājumus. R.Balodis studentes iesniegumu pasniedza kā traka cilvēka murgojumu, turklāt pilnībā ignorēja Fizisko personu datu aizsardzības likumu. Par šo R.Baloža likumpārkāpumu – par pretlikumīgu informācijas izplatīšanu, kas iegūta, atrodoties RLP priekšnieka amatā, disciplinārlietu pret R.Balodi ierosināja Valsts Civildienesta pārvalde. No disciplinārsoda R.Balodis izvairījās, aizbēgot no darba RLP. Pret R.Balodi tika ierosināta arī krimināllieta par minētās studentes goda un cieņas aizskaršanu. Viņa savu tiesību aizsardzībai vērsās vairākās kompetentās iestādēs, tajā skaitā, Augstākajā izglītības padomē. Sēdē, kurā piedalījās studenti no daudzām Latvijas augstskolām, tika norādīts: **“Jūs nedrīkstat apšaubīt tās zinātniskās institūcijas, kas ir novērtējušas šo cilvēku [R.Balodi], ievēlējušas.”** Tātad studentiem tiek liegtas tiesības kritiski vērtēt R.Balodi tikai tāpēc, ka viņš ir LU profesors ar doktora grādu. Taču faktiski R.Balodim nav šiem tituliem atbilstošu zināšanu. Piemēram, doktora grādu R.Balodim par promocijas darbu “Valsts un baznīcas attiecības: teorija un Latvijas valsts pieredze” piešķīra padome, kuras sastāvā nav neviena baznīcas tiesību eksperta.

Biedrības “Attīstība” ricībā ir arī R.Baloža lekciju ieraksti. Šokē, ka R.Balodis ne tikai nīrgājās par sev vēlamajiem cilvēkiem, bet arī topošajiem valsts pārvaldes darbiniekiem – LU Juridiskās fakultātes studentiem – māca, kā “žonglēt” ar likumu jēdzieniem savā labā, noziedzīgi interpretēt likumu normas un izkrāpt naudu no klientiem, pretējo pušu advokātiem par to vienojoties

savā starpā. Situācijā, kad pie R.Balodim pazīstamiem advokātiem vērsās kāda privātpersona, lai aizstāvētos pret R.Baloža izplatītajiem meliem, R.Balodis teica: **“Nelieši, es saku, nu, kolēģi, kopā mācījamies, fui, jūs būtu aizstāvējuši pret manīm.”** Uz ko R.Baloža paziņas atbildēja: **“Nē, nē, mēs tur būtu paslaukuši naudiņu kaut kādu laiku, un pēc tam atmetuši.”** Par šiem notikumiem R.Balodis stāstīja LU studentiem savu lekciju laikā, ar personisko piemēru aicinot tieši tāpat rīkoties topošos juristus. Nav šaubu, ka šāds cilvēks ir spējīgs sargāt tikai noziedznieku tiesības!

Hāgas Starptautiskās Krimināltiesas tiesnese Anita Ušacka publiski uzsvēra gadījumu, kad R.Balodis pirmo reizi mēģināja kļūt par asociēto profesoru: **“Profesoru padomē man vajadzēja novērtēt viņa darbus, divas lielas grāmatas – “Baznīca un valsts” un “Baznīcas tiesības”. Es godprātīgi šīs grāmatas lasīju un redzēju, ka otrā grāmata nav nekāds zinātnisks darbs [...]**Ja runājam par baznīcas tiesībām, tai grāmatai nav nekādas jēgas. [...] **Lekcijas vērtēja Teoloģijas fakultātes asociētais profesors Sikstulis, un viņa vērtējums ir ļoti negatīvs. Lūk, un šis Ringolds Balodis ir kļuvis par Valsts tiesību katedras vadītāju.”**

R.Balodis jau sen ir zaudējis sabiedrības uzticību, tādēļ nekādā gadījumā neatbilst tādiem kritērijiem, kādus tiesībsargam ir izvirzījuši valsts prezidente: **“Viens no galvenajiem priekšnosacījumiem kandidātam ir sabiedrības uzticība un apolitiskums, jo tas nodrošina ombuda neatkarību un spēju veidot harmoniskas attiecības starp valsts pārvaldi un sabiedrību.”** (“Diena” 27.11.2006.) Neatbilstību apstiprina A.Ušackas teiktais par R.Balodi, ka **“Administratīvajos amatos, piemēram, katedras vadītāju amatos, tiecas cilvēki, kuri, nevis vēlas uzlabot Latvijas Universitātes darbu, bet godkāres, nosaukuma dēļ. [...] Tas no-tiek ar ļoti lielu cīņu, aizkulisēs spēlēm, un tas no-tiek manā Valsts tiesību katedrā. To vada cilvēks [Ringolds Balodis], kurš pēc manām domām neatbilst ne akadēmiskām, ne zinātniskām prasībām, lai ieņemtu šo amatu. Es-mu piedalījusies daudzās starptautiskās konferen-cēs un redzu, kādi cilvēki pārstāv šādas katedras – man ir kauns par manējās vadītāju.”**

Tā kā pēc R.Baloža lekcijas daudziem radās pamatotās šaubas par R.Baloža psi-hes veselību, viņa lekciju izvērtēja arī vairāki psiholoģijas eksperti. Piemēram, Tiesu psiholoģijas eksperte I.Veitnere psiholoģiskajā atzinumā norāda, ka R.Baloža lekcija **“nesatur kādu noteiktu plānu, nedod zi-**

nātnisku ievirzi un izpratni par “Baznīcas tiesību” mācību kursu. Konstatēti traucējumi domas formulējumos, traucēta domu mērķtiecība, ir sa-raustītas domāšanas pa-zīmes, domu noslīdējumi.” Sarunā ar vienu no biedrības biedrēm šī eksperte arī atzi-na, ka ir nepieciešams veikt R.Baloža pieskaitāmības ekspertīzi. Mg.Psych. I.Česnoka savā atzinumā pauž, ka **“R.Baloža runa ir pilna ar informātajiem apziņas vīrusiem, kas pārkopējas citu cilvēku apziņā un traucē normā-las apziņas darbību, tādē-jādi R.Baloža lekcija ir bīstama klausītāju psi-hes veselībai.”** Savukārt, psiho-lōģe V.Ēdere uzsver, ka R.Baloža psiholoģiskais stāvok-lis, lasot šo lekciju, varētu būt: **“1) veselības traucē-jumi; 2) alkohola reibums; 3) psihotropo vielu iedar-bības rezultāts.”**

Vieni no nopietnākajiem cilvēktiesību pārkāpumiem ir konstatēti reliģijas jomā, kur nekontrolēti darbojas iedzīvotājiem bīstamas sek-tas. Neizbēgami tiesībsarga uzmanības lokā nonāks arī šī joma. R.Balodis savā grā-matā min faktus par to, ka **sektas “Jaunā Paaudze” darbībā konstatēta “nai-da celšana starp cilvē-kiem sakarā ar viņu reli-ģisko pārliecību**”, kā arī to, ka **“Jaunā Paaudze” sa-vās acaijās cenšas noska-ņot uz pretvalstisku dar-bību krievvalodīgo jau-natni.”** (“Valsts un baznī-ca”, R: 2000) Savukārt LU studentiem R.Balodis apgal-vo: **“Ja mēs runājam no ārstnieciskā viedokļa, tad šī te kustība ir ār-stnieciskā – “Jaunā paaudze”.”** Šī ir tikai viena no R.Baloža šizofrēnijas iz-pausmēm, kas apstiprina psiholoģes I.Veitneres vie-dokli par R.Baloža nepie-skaitāmību. Jāpiebilst, ka šādi R.Baloža ieteikumi no-rāda arī to, ka viņš pilda sek-tu reklāmu aģenta lomu, kas nekādi nav savienojama ar tiesībsarga uzdevumiem.

Ar iepriekšminētiem fak-tiem pietiek, lai nepieļautu R.Baloža kandidatūras iz-virzīšanu, uz ko es aicinu biedrības biedru vārdā. Īs-tenot cilvēktiesības un pa-nākt labas valsts pārvaldi-bas principu realizēšanu val-stī var tikai godprātīgs cil-vēks, kura darbības pama-tā, pirmkārt, ir paša likumī-gā dzīve, otrkārt, spēja un vēlme likumpārkāpumus konstatēt un novērst citu darbā. Fakti pierāda, ka R.Balodis aktīvi darbojas pretēji šiem principiem, tā-pēc paredzams, ka tiesībsar-ga amats tiks izmantots, lai netraucēti turpinātu veikt noziegumus, tos noslēpjot un izrēķinoties ar cilvēkiem, kas par tiem ziņos, kā to R.Balo-dis ir darījis līdz šim.

Biedrības “Attīstība”
valdes loceklis

Didzis PILĀNS

Par paziņojumā izteiktajām ziņām un viedokli atbildību uzņēmusies biedrība “Attīstība”